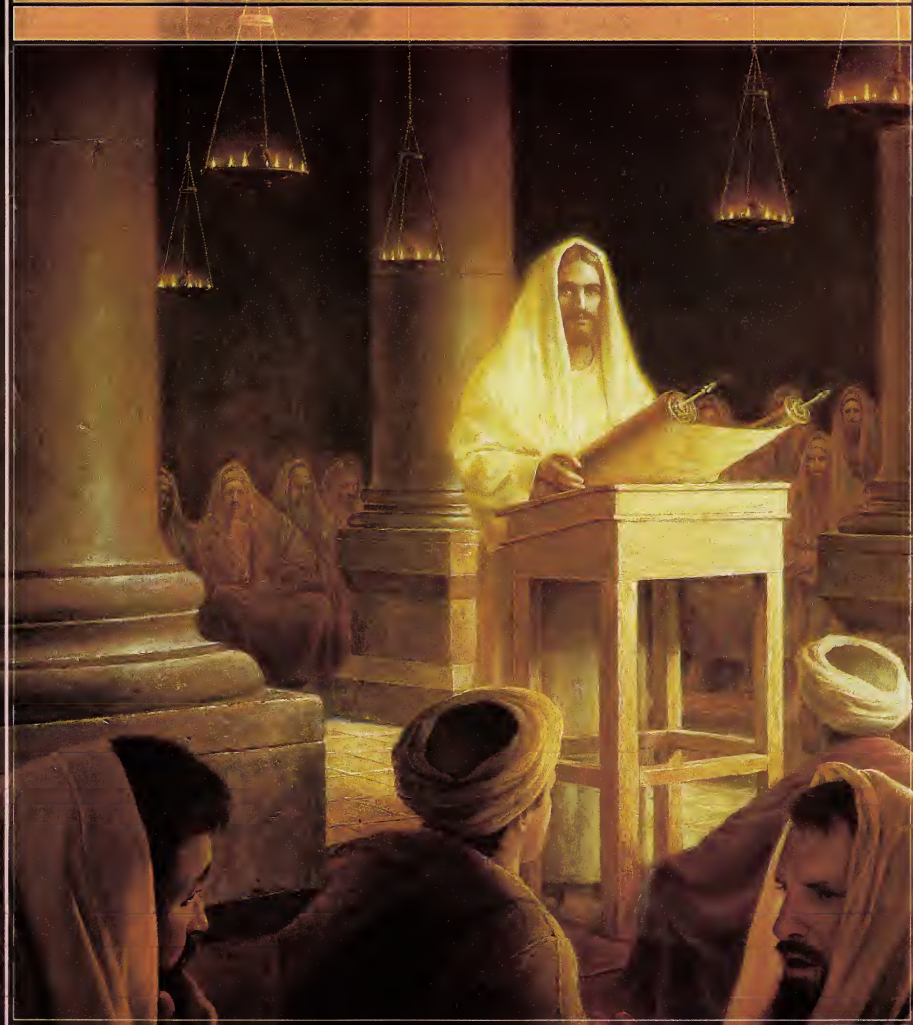

Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Juni 1987
136. årgang
Nummer 6

Juni 1987
136. årgang
Nummer 6

Det øverste Præsidentskab:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De tolv Kvorum:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph. B. Wirthlin

Vejledere:

Hugh W. Pinnock, John H. Groberg,
James M. Paramore, Derek A. Cuthbert

Redaktør: Hugh W. Pinnock

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter:

Ronald L. Knighton

International Magazines:

Chefredaktør: Larry A. Hiller
Redaktører: David Mitchell, Jan U. Pinborough
Børnestjernen: Diane Brinkman
Layout og design: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; kvartalsvis måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

Stjernen

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm,
Medredaktør: Tom A. Jensen

Redaktionens adresse:

Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01 391366

Distribution:

Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lyngge
Telf. 02 187727

© 1987 by Corporation of the President of
the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Abonnement:

12 numre Dkr. 72,- (inkl. moms og porto)
Befaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lyngge.
USA og Canada: \$ 10.00
(Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8706 DA

Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Indhold

- 2 Tapre i Jesu vidnesbyrd, *Præsident Ezra Taft Benson*
- 5 Besøgslærerindebudskab: Grundlaget for velfærd
- 6 Ældste Marvin J. Ashton: Ven med fængslede og fornemme, *Breck England*
- 12 Rejsen til Santiago, *Mario Diaz Martinez*
- 14 Flora Amussen Benson: En profets medhjælp, Herrens tjenerinde, *Derin Head Rodriguiz*
- 20 Vort hjertes ønsker, *Ældste Dallin H. Oaks*
- 25 Bogen der manglede, *Anna Margrethe Krogh Thomsen*
- 27 Tanker om det intime forhold i ægteskabet, *Brent A. Barlow*
- 35 Samfundstjeneste: Hjælp til dem udenfor kredsen, *Jan Underwood Pinborough*

ISÆR FOR UNGE

- 42 Det usete, *Don Lind*
- 45 Det aronske præstedømme, *Ældste Boyd K. Packer*

Børnestjernen

- 2 Fu Bi Hsias gås, *Vicki Blum*
- 5 Hvad kan jeg gøre for at blive missionær?, *Julie Wardell*
- 6 Sådan forberedes en tale, *Pat Graham*
- 8 Prik til prik og farvelægning, *Roberta L. Fairall*

På omslaget:

Jesus i smagogen i Nazaret,
af Greg K. Olsen.
(Med tilladelse af Leo
og Annette Beus.)

TAPRE I JESU VIDNESBYRD

Præsident Ezra Taft Benson

En uvurderlig velsignelse som er til rådighed for ethvert medlem af kirken er et vidnesbyrd om Jesu Kristi og hans kirkes guddommelighed. Et vidnesbyrd er én af de få ejendele som vi kan tage med os, når vi forlader dette liv.

At have et vidnesbyrd om Jesus er gennem Helligånden at besidde en viden om Jesu Kristi guddommelige mission.

At have et vidnesbyrd om Jesus er at kende det guddommelige i vor Herres fødsel – at han i sandhed er den *enbårne* Søn i kødet.

At have et vidnesbyrd om Jesus er at vide, at han var den lovede Messias og at han, mens han opholdt sig blandt mennesker, udførte mange store mirakler.

At have et vidnesbyrd om Jesus er at vide at de love som han fremsatte som sine lærdomme er sande hvorefter man efterlever disse love og ordnanser.

At have et vidnesbyrd om Jesus er at vide at han frivilligt påtog sig hele menneskeheden synder i Getsemane Have, hvad der fik ham til at lide både på sjæl og legeme og til at bløde fra hver eneste pore. Han gjorde alt dette så vi ikke skulle lide hvis vi omvender os. (Se L&P 19:16, 18).

At have et vidnesbyrd om Jesus er at vide at han sejrrikt fremstod fra graven med et fysisk og opstandent legeme. Og fordi han lever så vil hele menneskeheden leve.

At have et vidnesbyrd om Jesus er at vide at Gud Faderen og Jesus Kristus i sandhed viste sig for profeten Joseph Smith for at oprette en ny uddeling af Kristi

evangelium således at frelse kan forkyndes for alle nationer før Jesus Kristus kommer.

At have et vidnesbyrd om Jesus er at vide, at den kirke som han oprettede i tidernes midte og gengav i de sidste dage er, som Herren har erklæret: „Den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade.“ (L&P 1:30).

At have et sådant vidnesbyrd er livsnødvendigt. Men af endnu større betydning er det at være tapre i vore vidnesbyrd.

At være tappe i vort vidnesbyrd om Jesus betyder at man accepterer Jesu Kristi guddommelige mission, modtager hans evangelium og gør hans gerninger. Det betyder også at man accepterer Joseph Smith og hans efterfølgeres profetiske mission, og følger deres råd. Som Jesus sagde: „Enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme“ (L&P 1:38).

Herren har om den som til sidst vil modtage det celestiale riges velsignelser sagt til Joseph Smith:

„Det er dem, der modtog Jesu vidnesbyrd, troede på hans navn, blev døbt i lighed med hans begravelse, begravet i vandet i hans navn, og dette i overensstemmelse med den befaling, som han har givet.“ (L&P 76:51). Det er dem som er tappe i vidnesbyrdet om Jesus; det er dem om hvem han har er-

klæret: „Og som sejrer ved troen og bliver beseglet ved forjættelsens Helligånd, som Faderen udgyder over alle dem, der er retskafne og sanddru.“ (L&P 76:53).

„Dem, der er retskafne og sanddru!“ Hvilke passende udtryk for dem som er tappe i deres vidnesbyrd om

Jesus. Sådanne mennesker forsvare modigt sandheden og retfærdigheden. Det er de medlemmer af kirken som ærer deres kaldelse i kirken (se L&P 84:33), som betaler deres tiende og offerydelse, lever et moralsk rent liv, opretholder deres kirkeledere både i ord og gerning, holder sabbaten hellig og adlyder alle Guds befalinger.

Herren har lovet disse medlemmer at: „Alle troner, herredømmer, fyrstendømmer og magter skal åbenbares og gives alle dem, som tappert har holdt ud i Jesu Kristi evangelium.” (L&P 121:29).

At undlade at være tapper i sit vidnesbyrd er en tragedie med evige konsekvenser. Der er medlemmer som ved at dette sidste dages værk er sandt, men som ikke holder ud til enden.

Et menneske som tænker at han eller hun har et vidnesbyrd om Jesus Kristus, men ikke kan acceptere råd og vejledning fra lederne i hans kirke befinder sig på en meget usikker grund og står i fare for at miste sin ophøjelse.

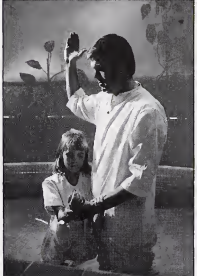
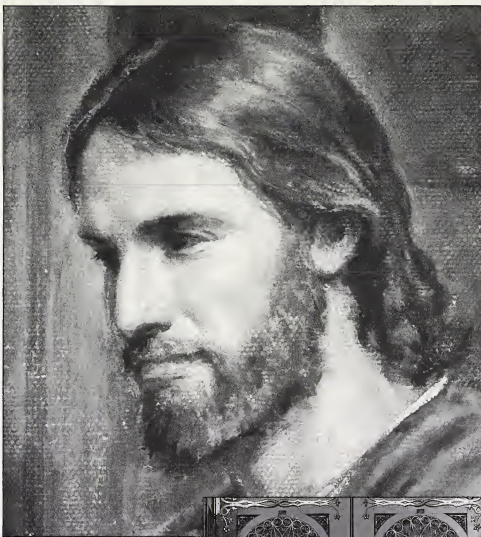
Fra jeg var ung har jeg med taknemlighed glædet mig over et vidnesbyrd om sandheden af dette storslåede værk som vi beskæftiger os med og jeg beder til at jeg altid

vil være tapper i dette vidnesbyrd. Jeg ønsker at I skal vide, at jeg elsker mine rådgivere og mine brødre blandt De Tolv, De Halvfjerds og Det præsiderende Biskopråd. Jeg ved at de er mænd som er blevet udvalgt af vor Herre under Himlens inspiration. Jeg opretholder deres inspirerede ord og vejledning og vidner overfor jer om den enighed som vi som ledere føler blandt denne kirkes generalautoriteter.

Jeg elsker medlemmerne af kirken. Jeg elsker alle vor himmelske Faders børn og ønsker at alle vil opnå det evige livs velsignelser og jeg ved at det er vor Herre og Frelsers ønske at vi hver især skal nå det mål.

Min appel til alle kirkenes medlemmer er:
„Vær tapper – sand og loyal.”

„Mer nu end før vil vi kæmpe og stride, tro stå til Herren, om end vi må lide; kæmpe os frem, opnå et hjem hos Gud vor Fader til evig tid.”
(Skal vi svigte vore pagter, Sange, nr. 110). Jeg vidner at dette er Jesu Kristi kirke. Han præsiderer over den og han står i nær forbindelse med sine tjenere. Må Gud velsigne os alle, så vi kan være tapre i vort vidnesbyrd om ham, det beder jeg om i Jesu Kristi navn, amen. □

Maleri af Frelseren, malt af Del Parson

AT HAVE ET VIDNESBYRD OM JESUS KRISTUS ER AT VIDE
AT HAN FRIVILLIGT TOG HELE MENNESKEHEDENS SYNDER PÅ SIG
I GETSEMANE HAVE, HVILKET GJORDE AT HAN LED PÅ BÅDE LEGEME
OG ÅND OG BLØDTE FRA HVER PORE. ALT DETTE GJORDE HAN SÅ
VI IKKE BEHØVER AT LIDE, HVIS VI VIL OMVENDE OS.

PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON

„Kristus i Getsemane“, af Harry Anderson

GRUNDLAGET FOR VELFÆRD

Formål: At vi må forstå at velfærds-tjenesten bygger på kærlighed.

Velfærdstjeneste er kærlighed i funktion. Præsident Spencer W. Kimball sagde: „Målestokken for hvor stor kærlighed vi har til vore medmennesker, og for en stor del til Herren, er hvor lidt eller hvor meget vi gør for hinanden samt for de fattige og nødlidende“ (*Den danske Stjerne*, dec. 1984, s. 6).

Kærlighed er det centrale i velfærdstjeneste. I Mormons Bog får vi dette påbud: „Tænk på jeres brødre som på jer selv og vær omgængelige mod alle og villige til at dele jeres goods, at de må blive rige ligesom I.

Men førend I søger efter rigdom, søg Guds rige.

Og efter at I har fået håb i Kristus, skal I få rigdomme, om I søger dem i den hensigt at gøre godt, at klæde den nøgne, at føde den sultne, at sætte de fangne fri og at bringe den syge og nødlidende lindring“ (*Jakobs Bog 2:17-19*).

Vi viser vor kærlighed til andre ved at tjene dem, og sådanne tjenester vil til gengæld være til gavn for både giver og modtager. „Der findes en indbyrdes afhængighed mellem dem som har og dem som ikke har,“ sagde præsident Marion G. Romney engang. „At give op-højer den fattige og gør den rige ydmyg. Ved at gøre dette helliggøres begge. De fattige, som frigøres

fra slaveriet og fattigdommens be-grænsninger, sættes som frie men-nesker i stand til at nå alle deres muligheder både timeligt og åndeligt. De rige, der giver af deres overskud, får del i det evige princip om at give. Når et menneske har lært at kunne klare sig selv, rækker han eller hun ud for at hjælpe andre, og cirklén gentager sig“ (*Den danske Stjerne*, november 1984, s. 7).

En ung ægtepar mistede alle deres ejendele ved en oversvømmelse hvor de boede. Der kom mennesker som frivilligt hjalp med til at grave mudder og sten ud af deres hus. De nødstedte fik mad, tøj og midlertidigt husly. Hjælpeforeningen gav dem de nødvendige ting til husholdningen i stedet for det de mistede. Og på grund af disse tjenesteydelser blev der knyttet et fantastisk kærligheds-bånd mellem dem der gav og dem der modtog. Hjælpeforeningspræsidentinden syntes da at et af for-målene med hjælpeforeningen var opnået – nemlig at støtte og hjælpe andre. Det unge ægtepar blev så rørt over denne store kærlig-hedsgerning og den følelsesmæssige støtte de fik, at de også selv fik et større ønske om at hjælpe andre.

Velfærdstjenesten har et dybt åndeligt formål. Vores kærlighed og vidnesbyrd vokser når vi tjener andre, og vi udfører vor forvaltning som medlemmer af Herrens

kirke. Herren har bekræftet dette i Lære og Pagter: „Alting er åndeligt for mig, og jeg har aldrig givet jer . . . en lov, som var timelig“ (L&P 29:34).

„Udadtil synes hver eneste gerning at være rettet mod det fysiske,“ sagde præsident David O. McKay, „konservering af frugter og grøntsager, oplagring af fødevarer . . . men alle disse gerninger er gennemsyret af åndelighed.“

Derpå forbandt præsident McKay åndelig udvikling med velfærdstjeneste: „Det vi bør bekymre os mest om bør være at udvikle vor åndelige natur . . . det er det guddommelige i mennesket . . . Modgang . . . kan føre os til . . . Gud og åndelig oplysning, og af-savn kan vise sig at være en kilde til styrke, hvis vi blot kan bevare åndens mildhed i vort sind“ (Generalkonferencen, oktober 1936). □

FORSLAG TIL BESØGSLÆRERINDER

1. Fortæl oplevelser du har haft i dit liv, hvor velfærdsprincipperne har været til velsignelse for dig og din familie.

2. Tal om hvordan I kan lære jeres børn om velfærdstjenesten.

3. Fortæl jeres mening om det åndelige aspekt i vores lære om velfærdstjenesten.

ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON

Ven med fængslede og fornemme

Breck England

Den 7. januar 1984 besøgte en af Kinas ledende mænd for første gang i historien De forenede Stater. Da helikopteren kredsede hen over det lille bysamfund, Laie, på Hawaii, stod hundredvis af diplomater, journalister, officerer og tolke og ventede mellem palmetræerne på Brigham Young universitets grund på Hawaii. Da helikopteren landede, trådte en høj mand med sølvgråt hår ud fra mængden. Han havde fået til opgave at byde premierminister Zhao Ziyang velkommen på De forenede Staters præsidents vegne. Manden var ældste Marvin J. Ashton fra De tolv Kvorum.

For ældste Ashton var mødet med Kinas premierminister fremfor alt en mulighed for at møde en ny ven. „Jeg opdagede at han var stolt af sin familie,“ mindes ældste Ashton. „Jeg syntes at han var et ædelt og varmhjertet menneske, og han var så naturlig at vi kunne nyde vort samvær.“

Senere på dagen blev der afholdt en storslået reception for premierministeren i Royal Hall i Honolulu. Da premierministeren tilfældigt fik øje på bror og søster Ashton, som stod tavse bag tre rækker af gæster, forlod han sin plads og trådte hen for at give ældste og søster Ashton hånden. For premierminister Zhao tog afsked sagde han til ældste Ashton: „Jeg ved ikke hvad jeg kommer til at opleve under min rejse i De forenede Stater og Canada, men jeg synes at De skal vide at dette besøg her hos Dem vil være højdepunktet.“

Som medlem af De tolv Kvorum, har ældste Ashton haft mulighed for at vise sin kærlighed til medlemmer over hele verden.

En „doktorgrad“ i menneskekundskab

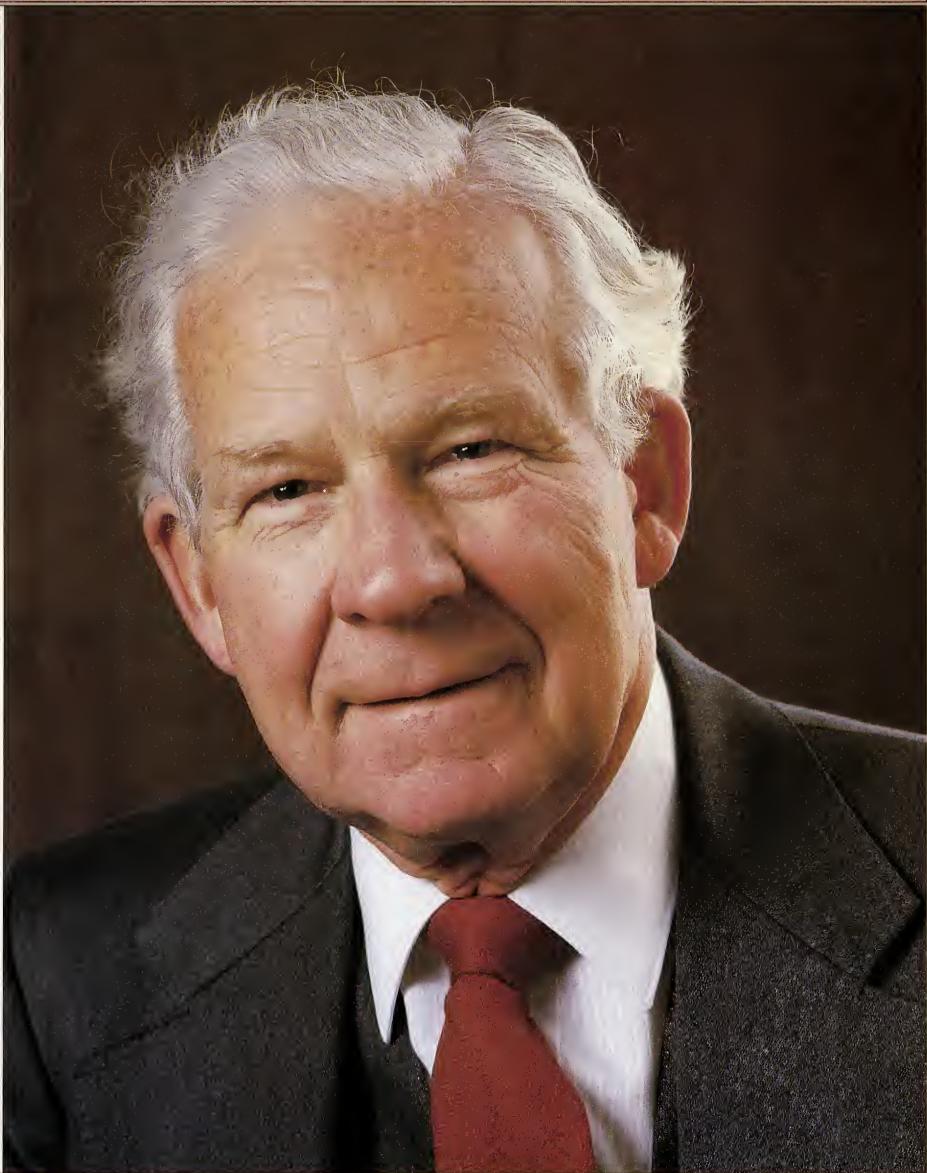
Ældste Marvin J. Ashton var den ideelle til at byde den kinesiske leder velkommen. Selv om ældste Ashton er handelsuddannet, kan man sige at han kunne have en „doktorgrad i menneskekundskab“. Hans største tilfredsstillende som kirkeleder er arbejdet med mennesker og glæden ved at se dem udvikle sig. Han er meget afholdt over hele kirken for sine kærlige budskaber, som er fulde af håb.

Hans venlige interesse for folk fra alle samfundslag har også ført ham ind i samfundets tjeneste. Han har gennem årene været leder for socialtjenesten, rådgiver for teenagere og fængslede, og samfundsleder.

Marvin Jeremy Ashton er født den 6. maj 1915 i Salt Lake City. Hans far, Marvin O. Ashton, var i sine sidste år medlem af kirkens præsiderende biskopråd. Han

handlede med tømmer og isenkram, og som sådan gav han Marvin enhver mulighed for at lære noget om at drive forretning. Marvins mor, Rae Ashton, fødte Jeremy, har været en god støtte for sin mand; hun arbejdede i hjælpeforeningen og primary og var en vidunderlig mor for sine tre drenge og tre piger.

Da Marvin havde fået sin eksamen ved high school, kom han på University of Utah's handelsskole. Han redigerede sportssiderne i studenternes avis og arbejdede halvdags i familiens forretning. „Min far sagde at

hvis jeg skulle på mission, så måtte jeg selv betale for den." Da Marvin var færdig med sin skole var han i stand til selv at betale udgifterne ved hele sin mission i Storbritannien.

Missionærernes basketballstjerne og redaktør for magasinet

Det var en svær tid for kirken i England på det tidspunkt, så missionærerne deltog i den organiserede sport og korsang, i deres forsøg på at give kirken et nyt ansigt. Ældste Ashton besluttede sig til at forsøge begge dele. „Jeg ved ikke hvor godt jeg klarede mig i „Millennial koret“, ler han, „men de bad mig ikke om at synge med i koret.“ Han havde mere succes med basketball. Han blev faktisk anfører for missionærholdet „De hellige“, som vandt en landskamp i Storbritannien og et europamesterskab i Lille, Frankrig.

Marvin vendte hjem fra sin mission i 1939 og året efter giftede han sig med Norma Bernston i Salt Lake templet. Hun var præsidentinde for en organisation for kvindelige studerende, og havde været skolelærer i adskillige år. Året før de giftede sig, byggede Marvin et hus til sin brud. Han fortsatte med at bygge huse for andre indtil han havde fået betalt deres eget hus.

Et barmhjertighedsemede

I 1948 havde Ashtons to drenge og to piger, og Marvin blev kaldet til at arbejde i GUF's hovedbestyrelse for unge mænd. Her virkede han i 21 år og lærte en masse om unges behov og udfordringer. „Hvis jeg kunne få mit ønske opfyldt,“ siger han, „ville jeg arbejde med unge teenagere. Man må være parat til at lytte.“ Han var med til at oprette et hjem for unge mennesker i vanskeligheder i sit lokalsamfund.

I 1969 blev ældste Ashton kaldet som assistent til De tolv Råd. Han var den sidste generalautoritet som blev kaldet af præsident David O. MacKay, der var svækket af alderdom og sygdom. „Han sagde til mig med sin skrøbelige stemme: „Jeg vil gerne have dig til at hjælpe mig,“ husker ældste Ashton. „Jeg kunne på ingen måde modstå denne opfordring.“

Ældste Ashton har i sit embede som generalautoritet været en af den slags disciple som Jesus omtalte da han sagde: „Jeg var i fængsel, og I besøgte mig“ (Mattæus 25:36). Ældste Ashton fik den opgave at forene kirkens socialtjeneste. Derved opdagede han problemerne omkring alkoholikere, lovovertrædere, ugifte mødre og indsatte i fængsler. Han var med til at oprette et

*Marvin J. Ashtons
eumer viste sig tidligt
i hans liv, da han
gjorde sig fortjent
til Eagle Scout
belønningen.*

*Ældste Ashton
i samtale med
præsident N. Eldon
Tanner, forhenvæ-
rende forstærkings-
leder i Det øverste Præsidentskab.*

familieaftensprogram for fængslede, så de hver uge havde kontakt med en sidste dages hellig familie. De fængslede, som har deltaget i dette program, er, ifølge ældste Ashton, ikke nær så tilbøjelige til at vende tilbage til fængslerne når de er løsladt, som dem der ikke har deltaget i det.

„Kan du huske hvor vi mødtes sidst?“

En ung mand, som skulle giftes, kom engang hen til ældste Ashton i Jordan River templet og spurgte: „Kan du huske hvor vi mødtes sidst? – Det var i Utahs statsfængsel. Du talte til de fængslede ved juletid.“

„Åh,“ svarede ældste Ashton lidt overrasket. „Hvad sagde jeg, som hjalp dig?“

„Jeg husker ikke hvad du sagde,“ svarede den unge mand, „men du kom ned bagefter og gav mig hånden.“

Familien Ashton samlet med deres børn og svigerbørn for at få taget et billede efter en fest til ære for ældste Ashton.

Da jeg blev klar over at hvis en Herrens apostel ville give en mand som mig hånden, vidste jeg at jeg måtte være noget værd.“ Denne oplevelse blev begyndelsen til at den unge mand omvendte sig og fik tilgivelse.

Ældste Ashton bruger mange timer på at give folk råd. Det sker ofte at en stavspræsident beder ham tale til mennesker som har moralske problemer eller problemer i deres ægteskab. Han tror at den eneste måde man kan hjælpe folk på er at hjælpe dem i deres nuværende situation, uden at tænke på deres tidligere fejltagelser. Når han giver folk, som har overtrådt, råd, så siger han: „Jeg er ikke så interesseret i hvad du har gjort eller hvor du har været, som jeg er i hvor du går hen, når du går herfra.“

Tillid til mennesker

Ældste Ashtons succes som rådgiver kommer af hans tillid til mennesker. „Hvis du ikke har tillid til folk, kan du ikke få dem til at forandre sig til det bedre,“ siger han. Det har han personligt erfaret i sin ungdom. „Da jeg gik i junior high school, havde jeg ikke de bedste karakterer i geometri. Min lærer sagde: „Jeg kan ikke tolerere det, når jeg ved hvad du formår. Du kan gøre det bedre, og jeg tillader ikke at du gør det værre end du faktisk kan.“ Ældste Ashton husker „at det blev et vendepunkt, ikke alene i den klasse,

men i hele mit liv, fordi jeg vidste at den lærer havde tillid til mig. De bedste biskopper jeg nogen sinde har haft var dem der troede så meget på mig at de gav mig noget ekstra at bestille – det var såmænd nok bare at arbejde på kirkens grund“.

Bemærkelsesværdige åndelige inspirationer

Der kom noget nyt ind i ældste Ashtons kirkeliv da han blev kaldet som medlem af De tolv apostles Kvorrum den 2. december 1971, for at udfylde den tomme plads efter ældste Richard L. Evans død. Siden da har han haft mange vidunderlige oplevelser. „Nogle af de mest slående, åndelige oplevelser jeg har fået er når vi har kaldet nye stavspræsidenter. Man beder og tænker grundigt over hvem der skal sidde i stillingen, og man får det at vide gennem præstedømmets kraft. Manden skal være kaldet inden et bestemt tidspunkt, og Herren vil hjælpe os til at klare det. Man begynder med at interviewe klokken 14 og klokken 17 har man fundet den, Herren allerede ved hvem skal være. Jeg har opdaget at man ikke kan få inspiration fra Herren uden at gøre sit til at det kan blive muligt – samtidig med at man bønfaller Herren må man også omhyggeligt søge svaret.“

Ældste Ashton har altid sin mission, at opløfte og belære folk, i tankerne, som et særligt vidne for Jesus Kristus. En af hans venner, som var passiv i kirken, skulle netop til at sende sin søn på mission. Da ældste Ashton hørte om dette traf han aftale om at mødes med sin ven, blot for at lægge armen om ham og sige: „Ville det ikke være rart om han tog på mission som din søn for tid og al evighed?“ Den passive bror var ikke længe om at forberede sig på at han og hans familie kunne få templets velsignelser.

I dag, efter mere end et årti i De tolv Kvorums tjeneste, nærmer ældste Ashton sig sin 73-års fødselsdag. Hans hår, som engang var lyst og krøllet, er stadig krøllet, men strålende hvidt. Men han har en uendelig ungdommelighed over sig, som passer sig for en mand der så lang tid har været ven med kirkens unge mennesker. Når han rejser sig fra sin stol rager han op over alle andre i værelset, og så rynker han sit rare ansigt i et rigtigt drengesmil. Han har en mild og behagelig stemme, og han taler helt uformelt til fremmede, som om han altid havde kendt dem.

Det har altid været vigtigt for ældste Ashton at være i fysisk aktivitet. Han ser ud og føler sig meget yngre end han er, fordi han motionerer regelmæssigt. Han forsøger at spille tennis hver uge og går et par kilometer hver aften, sammen med sin hustru, Norma, der-

Øverst: Marvin J. Ashton (bøgest i midten) sammen med sin fars familie i 1943.

Øverst til højre: Marvin J. Ashton og Norma Bernison Ashton på deres bryllupsdag i 1940.

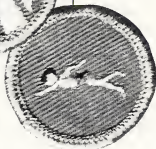
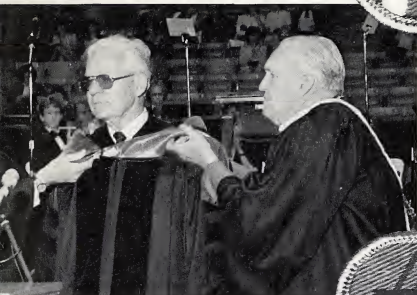
Nedest til højre: I 1984 modtog ældste Ashton en æresdoktorgrad inden for det humanistiske fagområde fra University of Utah, for hans præstation og tjeneste. Yderst til højre: Ældste Ashton modtog Silver Beaver Award, en af spejderens fornemste æresbevisninger i anerkendelse af tjeneste.

som det er muligt. Ældste Ashton siger om sin hustru: „Norma er det bedste der nogen sinde er sket for mig. Vi har altid holdt af at gøre noget sammen.“

To enkle regler for børneopdragelse

Ældste Ashton har altid prioriteret sin familie højest. Han siger om sin opgave som far: „Der er to enkle regler for børneopdragelse – elsk dem og discipliner dem. Forklar dem altid at det er nødvendigt at disciplinere, uden tvang, vrede, klask eller ironi.“ Noget andet er: „Prøv at lytte til dem 75% af tiden. Spørg dine børn hvad de mener, giv dem stemmeret. Spørg dem helle- re hvad de synes vi skal gøre, fremfor at give dem ord-

rer. Hvis du underviser dem godt, vil du blive overrasket over hvilke kloge beslutninger de vil kunne hjælpe dig med at tage."

Ældste Ashton forsøger til stadighed at have et nært forhold til sine børn, og han lægger vægt på at byde sine svigersønner og svigerdøtre velkomne i familien.

Ældste Ashton har personligt kun én hovedinteresse: „At gøre hvad jeg ved jeg bør gøre." Han har også medfølelse med dem der ikke gør det. I alle sine budskaber til de hellige lyder gentagne gange den samme

invitation som Mesteren gav: „Han ønsker dig. Han vil med det samme byde dig velkommen, uanset hvor du har været, hvor du er nu, hvem du er eller hvilke talenter du er i besiddelse af eller mangler" (*Den danske Stjerne*, okt 1983, s. 55).

Dette fællesskab, som denne broderlige Kristi discipel tilbyder, er ægte og han udstrækker det til både høj og lav. Han har en munter bemærkning til alle han møder, lige fra store nationers ledere til de mest fortvilede fængslede. Den bekymrede, den oversete, den trætte – ja selv storforbryderen – har fornemmet hans kærlighed til dem. Ingen, som kender ældste Ashton, er i tvivl om hvem han følger, eller om sandheden i Frelserens ord: „Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed" (Joh. 13:35). □

Breck England underviser i engelsk og fransk på high school, og virker som rådgiver i biskoprådet i Bountifuls 21. ward i Utah.

REJSEN TIL SANTIAGO

Den 27. februar 1977 påbegyndte vi vor rejse til Santiago for at komme til den første områdekonference i vort fædreland, Chile. Min hustru, Teresa, og jeg og vores fire børn – Oriana, Doris, Mariela og Mario jun. – var især ivrige efter at komme med, fordi præsident Spencer W. Kimball ville være til stede. Det var ikke lykkedes os at få busbilletter, så vi måtte rejse de 530 kilometer med tog fra vores hjemby, Los Angeles.

Vi var selv 6 i vores familie og vi rejste sammen med 9 andre medlemmer fra Los Angeles' anden gren. Efter adskillige skift på vejen ankom vi til Valdivia. Herfra ville det sidste stykke af rejsen tage 10 timer.

På stationen i Valdivia stod 150 mennesker og ventede på at komme med toget til Santiago. Da toget kom blev der over højtaleren sagt at lokomotivet var brudt sammen. Så måtte vi vente endnu to timer før der kom et andet lokomotiv. Men da dette tog kom, var det allerede så fyldt med mennesker at mange stod på trinbrættet og hang ud af vinduerne.

Der skulle komme endnu et tog sydfra senere på aftenen. Vi samlede os for at bede og lægge planer. Vi blev enige om at vi hver især så vidt muligt skulle forsøge at komme med dette tog, men vi skulle sørge for at det mindste barn, Mario jun, i hvert fald kom med. Omkring midnat hørte vi en togfløjte og folk begyndte at råbe: „Det kommer! Det kommer!“ På dette tidspunkt stod der 200 mennesker og ventede på peronen.

Da dette tog ankom blev vi meget skuffede da vi så at det allerede var fyldt. Allerede før det var helt standset begyndte vi allesammen at mase os frem for at finde et sted hvor vi kunne komme ind. Jeg fik øje på Mario og puffede ham ind i en af vognene. Men da havde toget allerede sat sig i bevægelse. Det holdt kun få sekunder. Da det var forsvundet i mørket spurgte

mor: „Hvor er de henne allesammen?“ Vi var der allesammen, undtagen den 10-årige Mario. „Hvor er min søn?“ spurgte mor panikslagen. Jeg forsøgte at forklare hvad der var sket og fortalte hende at vi måtte stole på Herren.

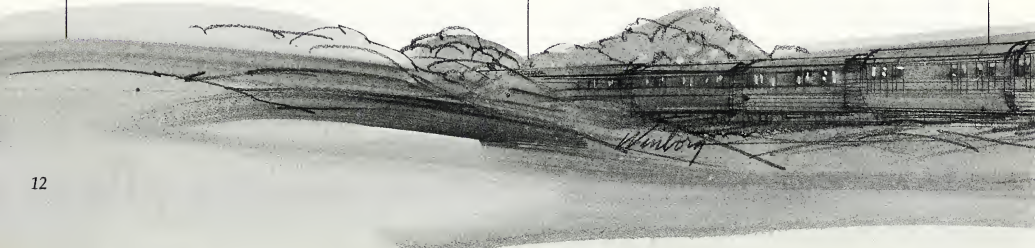
Syge om hjertet kiggede vi på det sammenbrudte lokomotiv fra Valdivia. Det var nu vort eneste håb. Det lykkedes os at komme ind bag ved kulvognen – femten mennesker med kuffter og pakker stod sammenstuvet på omkring 4 kvadratmeter. En time senere blev der koblet et lokomotiv til vores lokomotiv, og vi begyndte en 10-timers rejse. Mænd, kvinder og børn stod og klamrede sig til stænger og gelændere, og mange havde det ene ben hængende udenfor i luften, nogle hængte i stropper. Vi frøs og var forblæste. Gnisterner fra lokomotivet regnede ned over os.

Efter to timer blev hjælpelokomotivet erstattet af et diesellokomotiv. Ind imellem blev vores desperation til panik, når vi kom til at tænke på hvad der mon var sket med vores lille Mario, som på dette tidspunkt var tre timer længere fremme end vi.

Klokken var 13 da vores tog omsider nåede vort bestemmelsessted. På hovedbanegården i Santiago var der et hav af mennesker. Vi begyndte straks at søge, og så hørte vi en spinkel stemme råbe: „Mor, mor.“ Vi knugede Mario ind til os, krammede hinanden og græd af glæde. Herren havde hørt vore bønner.

Lille Mario fortalte os hvor bange han havde været. Rejsen forekom ham så lang at han kom til at græde. Til sidst fik han en plads mellem to sæder, hvor han havde sovet hele natten. Da han ankom til Santiago vidste han ikke hvad han skulle gøre. Han sagde at det kun var hans tro på Herren og ønsket om at møde profeten der havde holdt ham oppe.

Om aftenen til præstedømmet var stadion i Chile fyldt med mennesker. Lille Mario og jeg sad kun

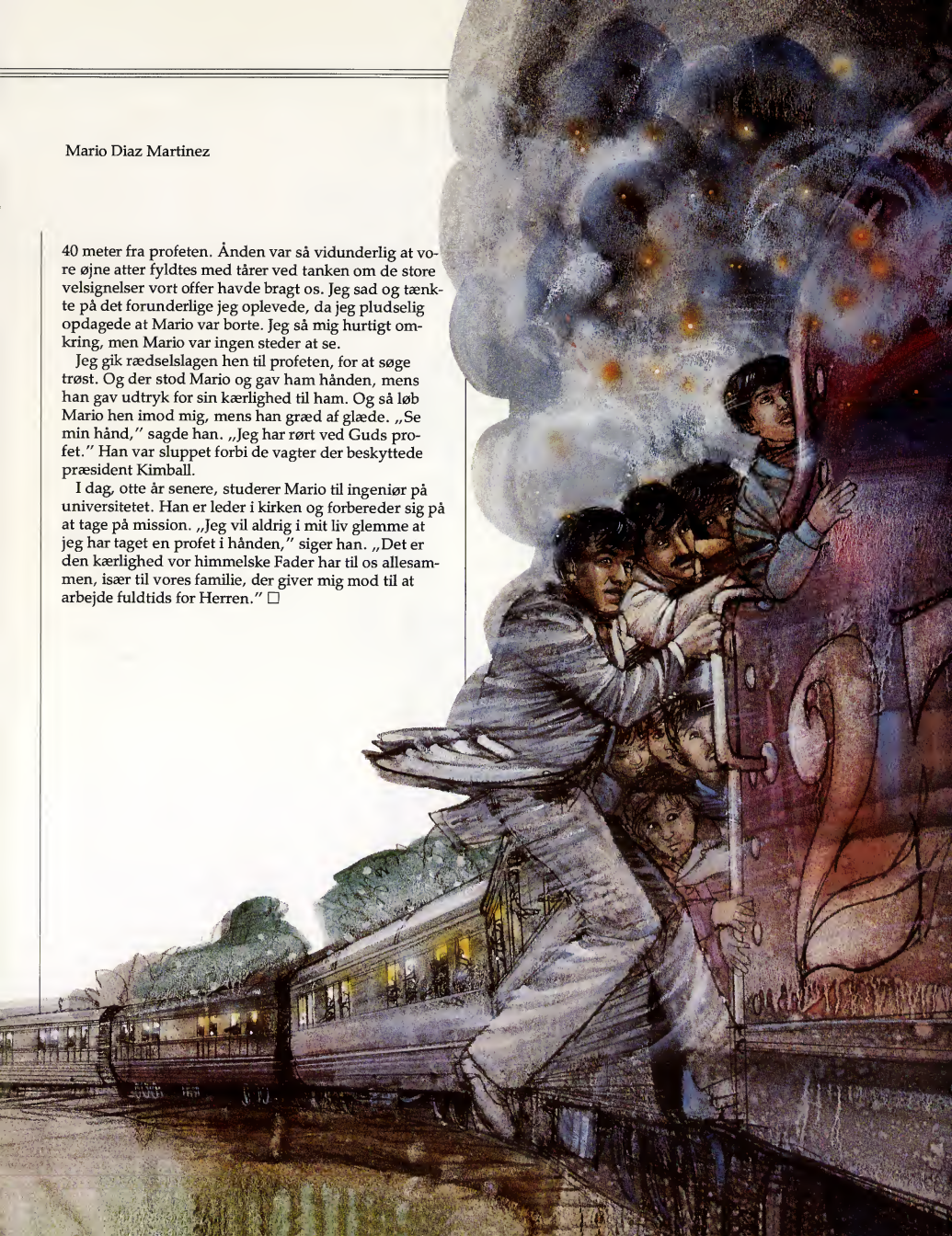

Mario Diaz Martinez

40 meter fra profeten. Ånden var så vidunderlig at vore øjne atter fyldtes med tårer ved tanken om de store velsignelser vort offer havde bragt os. Jeg sad og tænkte på det forunderlige jeg oplevede, da jeg pludselig opdagede at Mario var borte. Jeg så mig hurtigt omkring, men Mario var ingen steder at se.

Jeg gik rædselslagen hen til profeten, for at søge trøst. Og der stod Mario og gav ham hånden, mens han gav udtryk for sin kærlighed til ham. Og så løb Mario hen imod mig, mens han græd af glæde. „Se min hånd,“ sagde han. „Jeg har rørt ved Guds profet.“ Han var sluppet forbi de vagter der beskyttede præsident Kimball.

I dag, otte år senere, studerer Mario til ingeniør på universitetet. Han er leder i kirken og forbereder sig på at tage på mission. „Jeg vil aldrig i mit liv glemme at jeg har taget en profet i hånden,“ siger han. „Det er den kærlighed vor himmelske Fader har til os allesammen, især til vores familie, der giver mig mod til at arbejde fuldtids for Herren.“ □

FLORA AMUSSEN BENSON

En profets medhjælp, Herrens tjenerinde

Derin Head Rodriguez

De sidder side om side i sofaen og læner sig mod hinanden, med skuldrene tæt sammen. Vil de synges for de tilstedeværende? „Skal vi?“ spørger han hende med et drenget smil i sine strålende øjne. Hun nikker og så begynder de: „When It's Springtime in the Rockies,“ (når foråret kommer til bjergene) en kendt amerikansk folkesang. Hun synger med en høj, klar sopran der harmoniserer melodistemt med hans stemme. Deres hoveder rører næsten hinanden og deres øjne mødes ofte.

I fin harmoni

Der er harmoni her – både musikalsk og på anden vis – det har der været i 60 år. „Det er rædselsfuldt!“ udbryder han og ler, da de er færdige med at synges. Men for dem der lytter var den lille forestilling i fuldkommen harmoni, som det har været typisk for Ezra Taft Benson og Flora Amussen Benson når de har sunget, let, bedt og arbejdet sammen gennem seks årtier. I årenes løb har de måttet flytte fra et lille landsted i det sydlige Idaho til posten som landbrugsminister i præsident Dwight D. Eisenhovers kabinet i Washington D. C, herfra til de britiske øer og Hawaii og til præsidentskabet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

„Flora har forstået mig og mine muligheder bedre end nogen anden i mit liv,“ siger præsident Benson.

„Hendes tro og støtte har været en stor velsignelse.“

„Jeg har været meget velsignet ved at være hustru til en profet,“ siger søster Benson. Hendes mands kaldelse bringer ham rundt omkring i hele verden, og Flora er hans stadige ledsager. Hun er ofte en smule generet ved at træde offentligt frem, men hun henter styrke ved at være ved sin mands side.

Pionerforældre

Flora er det sidste barn af Carl C. Amussens sidste hustru. Han var Utahs første juveler. Carl blev født i 1823 i Køge i Danmark. Hans far var renseriejer. Carl fandt evangeliet som 24-årig, da han fik fat i Parley P. Pratts pjeces *En advarselrøst*, som blev ført ned ad gaden med vinden. Den velhavende juveler og urmager var en dybt åndelig mand og han blev snart døbt. Da hans oprigtige anstrengelser for at få sin familie i Danmark omvendt glippede, lukkede han sin forretning og forlod Europa for at slutte sig til de hellige i Utah.

Eldste Amussen rejste fra St Louis i Missouri til Salt Lake City med stil. Han havde en kok og en kusk med på sin vogn med okseforspand. Da han ankom til Salt Lake dalen åbnede han påny en guldsmedeforretning. Det blev snart en kendt forretning i den

nye by, med statens første anlagte haver og springvand. Carl fik succes som forretningsmand, som arbejder i kirken og som samfundsleder, først i Salt Lake City og derpå i byen Logan, som ligger i det nordlige Utah. Han gav sig også tid til at fuldføre fire missioner, to til Danmark, en til Australien og en til New Zealand. Han sørgede godt for sin familie og tog dem ofte med ud på længere rejser, to gange jorden rundt. Han var en lærd mand som talte flere sprog. Han havde den fineste bog- og malerisamling i Utah.

Floras mor, Barbara Smith Amussen, blev født i Tooele, Utah, i 1867. Hendes forældre var fra Skotland. Hun længtes ivrigt efter at få en uddannelse. Hun elskede skønhed og var en glad og gavmild natur.

et gadehjørne sammen med sin fætter, en af hendes venner, da hun kom kørende i sin bil. Vennen vinkede fornøjet til hende. „T” kom af og til på universitetet og tog et par kurser som han kunne studere hjemme, indtil han fik råd til at gå i skole fuldtids.

„Hvem er den pige?” spurgte han.
„Det er Flora Amussen,” svarede fætteren.

„Hvorfor?”
„Når jeg kommer hen på skolen, så vil jeg invitere hende ud.”

„Det får du aldrig held til, hun er for populær til dig.”

Øverst: hendes forældre, Barbara Smith og Carl C. Amussen.

Yderst til højre: da hun fik eksamen fra Utah State Agricultural College. Modsatte side: kiedt på til præsident Eisenhowers tiltredelsesfest.

Da hun var først i tyverne giftede hun sig med Carl Amussen, som var 44 år ældre end hende.

Søster Amussen fik 8 børn, hvoraf den sidste var Flora. Hun var kun et år da bror Amussen døde i en alder af 76 år. Søster Amussen, som var enke i 40 år af sit liv, var tempelarbejder i Logan templet i over 20 år.

Flora Amussen hentede næring til sin personlighed i et hjem som var rigt på kærlighed og tro. Selv om hun ikke kunne huske sin far, så påvirkedes hun meget af det hun hørte om ham. Men det var det nære forhold der udvikledes mellem mor og datter der dannede den solide grundvold til Floras tro, selvtillid og tillid til Herren.

„Den mest populære pige i byen”

Flora så „T”, som hun kærligt kalder sin mand, for første gang mens hun gik på Utah statens landbrugsskole (nu Utah State University) i Logan. Han stod på

„Det gør det så meget mere interessant,” svarede den fremtidige profet. Han vidste allerede at det var den pige han ville giftes med.

Men bonde drengen fra Idaho kom ind i en rask kapsestrid om frøken Amussens tid. Mens hun var på skolen, var hun vicepræsident for eleverne på Utah statslandbrugsskole og præsidentinde for pigernes sportsklub. Hun vandt også pigernes mesterskab i single tennis, fik ærespræmie for sin optræden i et Shakespeare skuespil, og på grund af sit naturligt for at spille på næsten ethvert musikinstrument – uden noder – blev der ustandselig stillet krav til hende.

Præsident Benson mindes da han ankom til sit første stævnemøde med den „mest populære pige i byen”. Den uendelige Flora og hendes „dronningemoder” fik hurtigt bonde drengen til at føle sig godt tilpas i det store og ædle hjem, med den megen kultur.

Efter at have tjent i Hawaiian Mission, giftede Flora sig med Ezra Taft Benson i Logan templet i Utah. Hendes mand og seks børn har været det vigtigste i hendes liv.

„Da vi gik hjemmefra og hun kyssede sin mor så ømt, vidste jeg at hun var en pige for sig, og jeg besluttede mig til at gøre mit bedste,“ bemærker han.

„Der var intet i Floras liv som imponerede mig mere end hendes ærbødige godhed og dybe kærlighed til sin mor,“ fortsætter præsident Benson. „Deres forhold var en inspiration – det var det skønneste forhold jeg nogensinde har set mellem forældre og barn.“

Men Flora var lige så imponeret over den unge mands høflighed, hans gode udseende og dybe åndelighed. „Jeg ville gerne giftes med en landmand og lære at arbejde og lave mad og sy,“ siger hun og tilføjer med eftertryk, „og jeg lærte det!“

Det unge par blev forstyrret i deres forlovelse da ældste Benson blev kaldet på mission til De britiske Øer. Da han kom tilbage spildte han ikke tiden, men friede omgående.

Hendes egen mission

Men Flora havde sine egne planer, så hun svarede: „Ikke endnu.“ Hun syntes at denne unge mand måtte have en god uddannelse og forberede sig til den store fremtid han havde for sig. Desuden var hun selv blevet kaldt på mission til Hawaii. Her virkede hun i 20 måneder, noget af tiden som skolelærer i kirkens skoler. De sidste otte måneder havde hun sin mor som missionærkammerat.

En af den unge søster Amussens pligter på sin mission var deltidsarbejde i Hawaii templet. En aften, mens hun var ved at gøre sig klar til at gå hjem, opdagede hun at alle de andre var gået. Hun måtte spadse til missionshjemmet gennem en mørk skov, forbi en lejr hvor der tidligere var sket nogle farlige ting. Hun var frygtelig bange for at der skulle ske hende noget.

Før Flora forlod templet bad hun Herren beskytte sig. Idet hun trådte udenfor templet blev hun omgivet af en lyscirkel. Den strålede omkring hende og foran hende mens hun gik gennem skoven, forbi lejren og lige til hun trådte ind i missionshjemmet, og den forsvandt idet hun smuttede ind i sikkerhed. Siden har hun mange gange følt sig omgivet af tryghed og vejledning, når hun har sat sin lid til Herren, men aldrig så bogstaveligt som den aften i et land langt borte fra hendes hjem.

Da Flora kom hjem fra sin mission, forberedte hun sig på at blive viet til Ezra Taft Benson, som på det tidspunkt havde taget sin eksamen ved Brigham Young universitetet. Den 10. september 1926 gav Flora Amussen afkald på en pæn månedlig sum penge for at begynde et liv som nygift på en meget mager indtægt sammen med sin elskede T.

„Jeg havde arvet temmelig meget verdsligt gods og fik jævnligt udbetalt nogle penge efter min far,“ for-

klarer søster Benson, „men da jeg giftede mig, overlod jeg det hele til min mor, der var enke. Jeg valgte at gifte mig med en mand der var åndeligt og ikke materielt rig. Jeg foretrak at vi fik hvad der end måtte komme til os i form af position eller materielle goder sammen, og at vi begyndte fra bunden.“

Få timer efter tielsen forlod de nygifte Salt Lake City for at leve af de 70 dollars som de fik fra Iowa State College i Ames, Iowa, i stipendium til et videregående studium. De rejste østpå i en brugt Ford T-lastbil, hvor de havde alle deres jordiske ejendele. Undervejs overnattede de i et utæt telt.

Søster Benson tog nogle kurser i økonomi, mens hendes mand arbejdede på sin Masters degree. Ægteparret lærte nye måder at få deres penge til at strække til hele måneden, idet de altid tog de 7 dollars fra til Herrens tiende. „Her lærte jeg noget uvurderligt,“ mindes søster Benson. „Noget man ikke kan få for penge. Vi levede på Herrens hjælp og den kærlighed som bandt os sammen.“

Et par uger efter ægteskabet syntes „T“ at de trængte til noget afveksling og foreslog at de spillede tennis. „Jeg kan godt fortælle jer at jeg aldrig i mit liv er blevet slået så grundigt,“ ler præsident Benson. „Jeg sagde: ‚Hvor har du lært at spille sådan?‘ Flora svarede: ‚Åh, jeg vandt damernes single mesterskab på Utah statslandbrugsskole.‘ Det anede jeg ikke.“

Da bror Benson havde taget sin eksamen flyttede ægteparret til en lille gård i Whitney, Idaho. „Vi skyldte en masse penge på den gård,“ husker præsident Benson. „Vi måtte arbejde hårdt, budgettere grundigt og lægge omhyggelige planer for at imødekomme vore forpligtelser. Somme tider havde vi kun det vi tjente på en ko og vi måtte sælge koen for at betale lægen da vi fik vores første kostbare familieforøgelse.“

Men Herren lod ikke den unge familie blive på gården ret længe. Bror Bensons interesser bragte dem snart til Preston, derpå til Boise i Idaho, herfra til Berkeley i Californien, til yderligere uddannelse og til sidst til Washington D. C. Det var først da bror Benson blev kaldet til De tolv Råd i 1943 de kom tilbage til Salt Lake City.

Kun to år senere, ved afslutningen af den anden verdenskrig, kaldte præsident George Albert Smith ældste Benson til Europa, hvor han skulle genorganisere kirken og fordele hårdt tiltrængt hjælp, i form af mad, tøj og medicin. Præsident Smith, der boede i nærheden af familien Benson, lovede at passe på søster Benson og børnene mens ældste Benson var væk.

Til trods for at søster Bensons helbred blev stærkt prøvet i de ti måneder han var væk, stod hun urokkeligt fast uden at vakle. Tre måneder efter at ældste Benson var taget afsted, blev deres 19-måneders gamle

datter Beth alvorligt syg af lungebetændelse. Søster Benson stadiqe tro og utrættelige pleje gjorde, i forening med præstedømmets velsignelser, at Beth blev rask igen.

Nogle år senere trådte familien Benson ind i en ny fase af deres liv, da ældste Benson, på præsident David O. McKays opfordring, tog imod stillingen som USAs landbrugsminister under præsident Eisenhower. Søster Benson flyttede fornøjet med sin familie ind til nations hovedstad, hvor hun brugte sin tid og sine kræfter på familien og forsøgte at undgå den megen selskabelighed i Washington.

Men engang besluttede søster Benson alligevel at give en frokost for mrs. Eisenhower og præsident Eisenhowers andre rådgiveres hustruer,

for at gøre en missionærindsats. Der blev ikke engageret nogen hjælp udefra i den anledning, det brugte man aldrig hos familie Benson. Søster Benson og hendes fire døtre brugte uger på at tilrettelægge en menu, gøre rent, forberede underholdning og gennemgå etikette og protokol.

Hvis søster Benson havde frygtet at hendes gæster ville savne kaffen, cigarettet og kortspillet, som var normalt ved en sådan lejlighed, så var det uden grund. Den cocktail hun havde lavet af gingerale og hjemmelavet abrikossaft blev en stor succes og det samme gjorde underholdningen – der kom et kor fra Brigham Young universitetet og sang. De var på turné langs østkysten.

„Det mest spændende ved det hele var de dejlige breve vi bagefter modtog fra damerne, hvor de fortalte hvilken glæde det havde været for dem at opleve et glimt af ‚mormonismen‘ og hvor vidunderlige de unge sangere var,“ mindes søster Benson.

Årene i Washington, som var ladet med kontroverser og kritik over landbrugspolitikken, gjorde landbrugsminister Benson til skydeskive for en mere organiseret og understøttet kritik, end nogen anden i så stort et embede før har været udsat for. Alligevel blev han kendt for sin fredelige facon og sine evner til at bevare roen under pres. Hvori lå hemmeligheden? *American Magazine* mente at det skyldtes hans hjemmefamilieliv – mere specifikt søster Benson.

„Det er i sin religion og sit nære familieliv at (landbrugsminister Benson) henter den styrke og ophøjede ro som er . . . enestående i et

offentligt liv . . . Flora betragtes som det centrum, hvorom hele familien bevæger sig. Familiens venner er enige om at hun øver en levende indflydelse på sin

Øverst: Søster Benson sammen med Mamie Eisenhower, De forenede Staters præsidentens hustru, og Pat Nixon, vicepræsidentens hustru.

mand" (*American Magazine*, juni 1954, s. 109–10).

Søster Bensons mand, børn og kirken har været det centrale i hendes liv. Hendes mand har været borte fra hjemmet i mindst halvdelen af deres ægteskab, hvor-på ansvaret for familien stort set har hvilet på hendes villige skuldre. Hun har ofte sagt nej til invitationer, endda engang fra USAs præsident, når hun syntes at der var brug for hende derhjemme.

„Jeg er parat til at bo i en bjælkehytte, når bare jeg har min familie og evangeliet,“ hævder søster Benson, og tilføjer med et halvvalvorigt smil: „Nå ja, hvis hytten ellers er ren og jeg har gardiner for vinduerne.“ Til familien Benson hører sønnen Reed, hans hustru May, og deres ni børn i Provo; sønnen Mark, hans hustru Lela, og deres seks børn i Salt Lake City; Datteren Barbara, hendes mand Robert Walker, og deres fem børn i Calgary, Alberta, Canada; datteren Beverly, hendes mand James Parker, og deres fire børn i Burke, Virginia; datteren Bonnie, hendes mand Lowell Madsen, og deres seks børn i Littleton, Colorado, og datteren Beth, hendes mand David Burton, og deres fire børn i Salt Lake City. Dertil kommer tyve oldebørn.

„Jeg ønskede mig 12 børn, men måtte nøjes med det halve,“ siger søster Benson og tilføjer: „Hvis vi bare havde fået tvillinger hver gang, så var det lykkedes.“

I sin patriarkalske velsignelse, som Flora fik da hun kun var halvandet år, står der at mændene aldrig ville være i stand til at bedrage hende. Dette løfte er gået i opfyldelse, for hun har enden til at skelne og bedømme. Når hun møder et menneske for første gang fortæller hun ofte sit indtryk af den pågældende til sin mand, blot for senere at opdage at hendes fornemmelser var rigtige.

„Mor har enden til at høre Åndens hvisken,“ siger

Reed. „Når hun siger: Jeg synes at du skal gøre sådan og sådan,“ så lytter jeg til hende, fordi hun mange gange har ret. Jeg har ofte fundet hende knælende i bøn, når jeg er kommet ind i hendes værelse. Jeg ved at når hun beder for dig, så får du hjælp direkte.“

Lige nu nyder ægteparret Benson hinandens selskab mere end nogensinde. De tager stadig ofte på bjerg-ture, spiser is på deres yndlingssted, synger og danser sammen. Søster Benson læser hver dag højt af Mormons Bog sammen med sin mand, og bagefter taler de om hvad de har læst.

Men begge er enige om at det stærkeste i deres ægteskab er deres urokkelige kærlighed og tillid til hinanden. „Jeg har aldrig, *aldrig* været i tvivl om Floras loyalitet,“ understreger præsident Benson. De er begge lykkeligst når de er sammen.

Da de til en familiesammenkomst for nylig havde sunget „There’s a Long, Long Trail Winding,“ (stien er lang og bugtet) og „Let Me Call You Sweetheart“ (må jeg kalde dig elskede?), smilede præsident Benson til sin hustru gennem 60 år og erklærede: „Mener du ikke at vi stadig er lige forelskede? . . . Jo, vi er.“ □

VORT HJERTES ØNSKER

Ældste Dallin H. Oaks
De tolv apostles Råd

Vi ønsker hver især i den sidste ende at blive velsignet med ophøjelse i det celestiale rige. Selvfølgelig om vi ikke altid lever som vi bør, så ønsker vi det rette. Dette er mit emne – „Vort hjertes ønsker.”

Dette emne interesserer mig, fordi det viser kontrasten mellem Guds love, som de er åbenbare i skrifterne, og det som vi kalder menneskenes love, således som de fremstilles i landets love, hvilket jeg har været beskæftiget med i mine 30 år som jurist.

Love – menneskers og Guds

Guds love handler om det åndelige. Vore tanker eller ønsker, såvel som vore gerninger, har deres konsekvenser. Men menneskenes love handler først og fremmest om vore gerninger.

Lad mig nævne et eksempel som illustrerer kontrasten. Lad os sige at din nabo har parkeret sin flotte bil udenfor sit hus. Du gør intet som helst, men du ser længselsfuldt og begærligt efter denne bil. Selvfølgelig om du intet gør, så har du alligevel overtrådt et af de ti bud (se 2 Mos. 20:17). Det vil få åndelige konsekvenser.

Indtil nu har du ikke overtrådt nogen af menneskenes love. Men hvis du kører bort med bilen, har du gjort noget forkert som kan betyde at du bliver straffet efter menneskelig lov. Lovens håndhæver vil nu forsøge at finde ud af din hensigt med at tage bilen, for

at idømme dig en straf. Hvis du bare havde i sinde at låne vognen i den fejlagtige tro at din nabo synes at det var i orden, så vil du ikke være skyldig i noget kriminelt. Men du ville selvfølgelig

blive holdt ansvarlig for enhver skade der er sket med vognen. Hvis du havde til hensigt at tage bilen imod ejerens ønske, men afleverede den kort efter, havde du begået en lille forbrydelse. Men hvis du havde i sinde at beholde den, så ville du have begået en stor forbrydelse. For at finde frem til den rette sammenhæng vil dommeren eller nævningene prøve at afgøre hvad du havde i tankerne.

Lovens håndhæver forholder sig på samme måde og tænker om hans tanker, for at afgøre hvilke konsekvenser den pågældende handling skal have, men loven vil aldrig straffe folk for deres ønsker alene. Således var det også på Mormons Bogs tid. Når vi læser i Alma ser vi at Nephis folk kunne blive straffet for deres overtrædelser, men „der eksisterede ikke nogen lov mod et menneskes tro” (Alma 30:11). Det er godt at det er således, for lovens håndhæver har ikke noget pålideligt middel til at se ind i et menneskes hjerte.

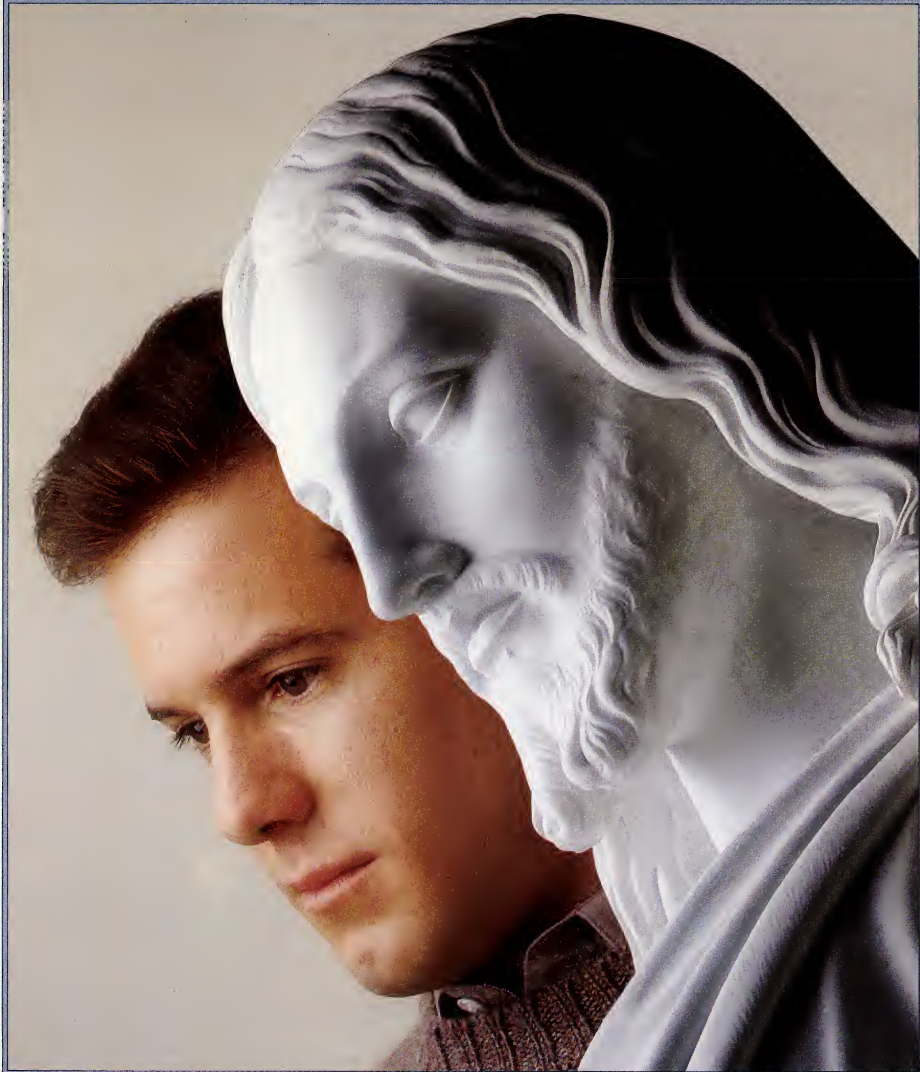
I modsætning til dette kan Guds lov tildele konsekvenser ene og alene efter vore inderste tanker og ønsker. Som Ammon sagde til kong Lamoni: Gud „ser på alle menneskenes børn, og han kender alle hjertets tanker og ønsker, thi ved hans hånd blev de alle skabt fra begyndelsen” (Alma 18:32).

Paulus advarede hebræerne på samme måde og sagde at Gud „trænger . . . dybt ind (i) . . . her-

DET GØR DET NÅR VI OPRIGTIGT ØNSKER DET SOM ER RETFÆRDIGT.

DET ER RETFÆRDIGT FOR GUD NÅR VI ØNSKER DET SAMME SOM GUD ØNSKER.

Selv dem som prædiker evangeliet synder, hvis de gør det for at få personlige fordele, fremfor at fremme Herrens værk.

tets tanker og meninger" og „alt ligger blottet og udbredt for hans øjne" (Heb. 4:12–13).

Gud dømmes os med andre ord ikke kun for vore gerninger, men også efter vort hjertes ønsker. Det er ikke overraskende, for handlefrihed og aflæggelse af regnskab er evige principper. Vi udøver ikke alene vor handlefrihed i det vi gør, men også i vore *beslutninger*, vor *vilje* og vore *ønsker*. Vi skal derfor stå til regnskab for vort hjertes ønsker.

Dette princip har både en negativ side – det betyder at vi synder dersom vi har onde tanker og ønsker – og en positiv side – vi er lovet velsignelser for vore retfærdige ønsker.

Syndige ønsker

Herren definerede et syndigt ønske i denne erklæring:

„Se, der er skrevet af de gamle: Du må ikke bedrive hor.

Men jeg siger jer, at hver den, som ser på en kvinde for at begære hende, har allerede bedrevet hor i sit hjerte" (3 Nephi 12:27–28; se også Matt. 5:27–28).

I Det nye Testamente fordømmes vrede og dårlige følelser – det er et andet eksempel på synd, der ene og alene er begået i tankerne (se Matt. 5:22).

Selv de, der forkynder evangeliet – noget som vi almindeligvis betragter som retfærdigt – synder hvis de forkynder for personlig vinding og ikke for at opbygge Herrens værk: „Præstelit består deri, at mennesket prædiker og fremstiller sig selv som et lys for

verden for at opnå vinding og verdens ros, men de søger ikke Zions velfærd" (2 Nephi 26:29; se også Alma 1:16).

Og dem der kun holder sig nær Herren med deres læber, mens hjertet er fjernt fra ham, de synder også (se Es. 29:13; Matt. 15:8; 2 Nephi 27:25; Joseph Smiths

skrivelse 2:19). Salmisten fordømmer ligeledes de fordums israelitter, fordi „deres hjerter holdt ikke fast ved ham (Gud)" (Sl. 78:37).

Mormon sagde i sin undervisning at dersom hjertet ikke er retfærdigt, så vil de gode gerninger ikke blive talt som retfærdige.

„Thi se, Gud har sagt, at et menneske, der er ondt, ikke kan gøre det, som er godt; thi dersom han ofrer en gave . . . så gælder det ham intet, om han ikke gør det i en oprigtig hensigt.

Thi det bliver ikke regnet ham til retfærdighed.

Thi se, hvis et menneske, der er ondt, giver en gave, gør han det modstræbende, og derfor tilregnes det ham på samme måde, som hvis han havde holdt gaven tilbage; og derfor anses han som ond for Gud" (Moroni 7:6–8).

Mormon nævnte endog dette princip i forbindelse med vore bønner. „Og på samme måde bliver det også tilregnet et menneske om han ikke beder med et oprigtigt hjerte; ja, og det gavner ham intet, thi Gud anammer ingen sådan" (Moroni 7:9).

Udvikling af retfærdige ønsker

Hvornår holder vort hjerte fast ved Gud? Det gør det når vi oprigtigt ønsker det som er retfærdigt. Det er retfærdigt for Gud når vi ønsker det samme som Gud ønsker.

Den guddommelige viljekraft som vi har fået tildelt giver os herredømme over vore ønsker, men det kan tage mange år før vi har

Vil vi blive velsignet for vort hjertes retskafne ønsker, selv når det er umuligt for os at handle efter disse ønsker.

udviklet dem til det punkt hvor de er fuldt ud retfærdige.

Præsident Joseph F. Smith har undervist i „hvordan vi lærer at ønske er . . . af vidtrækkende betydning for vor livslykke“ (*Evangeliske Lærdomme*, s. 250).

Hvordan lærer vi at ønske retfærdigt? Vi begynder med vore følelser. Min mor, der var enke, forstod dette princip. „Bed for dine følelser,“ sagde hun gerne. Hun lærte sine tre børn at vi skulle bede om at få de rette følelser for vore oplevelser – de positive og de negative – og for de mennesker vi kendte. Hvis vore følelser var retfærdige, ville vort hjertes ønsker også være det, og vi ville blive mere tilbøjelige til at gøre det rette.

To af mine yndlingskristfester står i den 24. Salme:

„Hvo kan gå op på Herrens bjerg, og hvo kan stå på hans hellige sted?

Den med skyldfri hænder og hjertet rent“ (vers 3–4. Se også Alma 5:19).

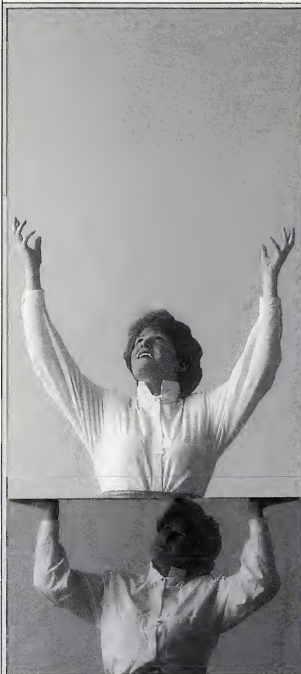
Hvis vi afstår fra det onde, så har vi rene hænder. Hvis vi afviser forbudte tanker, så har vi rene hjerter. De, som vil ophøjes og ønsker at stå på det hellige sted i den sidste ende, må have begge dele.

Hvad betyder nu disse belæringer om følelser og ønsker for os hver især?

Kan vi være sikre på at vi er uskyldige ifølge Guds lov, dersom vi afstår fra at gøre det onde?

Hvad nu hvis vi hygger os med onde tanker og ønsker?

Vil had gå ubemærket hen på

dommens dag? Vil misundelse? Vil begær?

Er vi skyldige, hvis vi har til hensigt at bedrage i forretningsanliggender, selvom vi ikke har gjort noget der er strafbart ifølge loven?

Står vi skyldfri for Guds lov, bare fordi menneskenes lov ikke skaffer vort offer kompensations

Har vi ret til velsignelser, hvis vi ser ud til at søge det der er af Gud, som f.eks. forkynde eller offentliggøre evangeliets budskab, men gør det for at få rigdom eller ære, fremfor med Guds ære for øje?

Vort svar på sådanne spørgsmål viser hvad vi kunne kalde dårlige nyheder, at vi kan synde i det skjulte, alene ved vore følelser eller vort hjertes ønsker.

Men der er også gode nyheder. Under Guds lov kan vi blive belønnet for retfærdighed, selv om vi ikke er i stand til at udføre det som almindeligvis forbindes med sådanne velsignelser.

Velsignelser for retfærdige ønsker

Jeg kommer i tanke om noget som min svigerfar plejede at sige. Når nogen oprigtigt ønskede at gøre noget for ham, men blev afholdt fra det af omstændighederne, sagde han: „Det skal du have tak for. Jeg vil tage din gode vilje for gerning.“

Ifølge Guds lov kan retfærdige ønsker belønnes, fordi en almægtig Gud er i stand til at skelne. I en åbenbaring til profeten Joseph Smith hedder det at Gud „trænger igennem . . . sjæl og ånd“ (L&P 33:1). Hvis et menneske afstår fra at gøre en bestemt gerning, fordi han ikke er i stand til at udføre den, men virkelig ville gøre det hvis han kunne, så vil vor himmelske Fader vide det og belønne den pågældende derefter.

Måske er den bedste skildring af dette i skrifterne Kong Benjamins

„Hvo kan gå op på
Herrens bjerg, og hvo
kan stå på hans
hellige sted?“
(Sl. 24:3-4)

belæringer om at yde:

„Og atter siger jeg til de fattige . . . I, som afviser betleren, fordi I intet har; jeg ville ønske, I ville sige i hjertet: Jeg giver ikke noget, fordi jeg ikke har noget, men der- som jeg havde, ville jeg give.

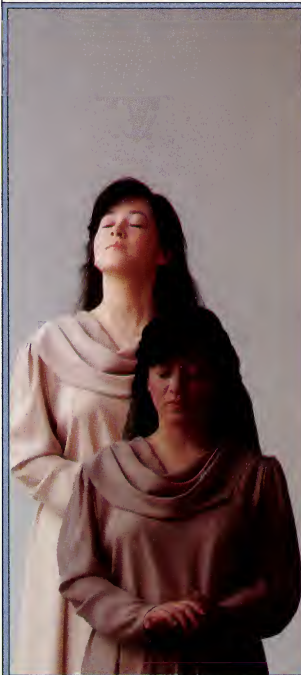
Dersom I siger dette i hjertet, er I uden skyld“ (Mosiah 4:24-25).

Alma belærte om at Gud „giver menneskene efter deres ønske, det være til død eller liv . . . efter deres vilje, den være til frelse eller fordærvelse. Ja, . . . men den, som kender godt og ondt, ham gives efter hans ønsker“ (Alma 29:4-5).

Det betyder at når vi har gjort alt hvad vi kan, så vil vore ønsker føre os resten af vejen. Det betyder også at dersom vore ønsker er retfærdige kan vi få tilgivelse for de fejl vi uundgåeligt vil gøre i vore forsøg på at føre vore ønsker ud i livet. Hvilken trøst for vore utilstrækkelighedsfølelser!

Jeg vil gerne tilføje to forudsætninger: For det første må vi huske på at ønskerne kun kan erstatte en gerning, når den er helt umulig at gennemføre. Hvis vi ikke gør alt hvad vi kan for at udføre det, som vi har fået befaling om, så bedrager vi os selv, men vi kan ikke snyde den retfærdige dommer. Hvis et ønske skal kunne erstatte en gerning, må det ikke være overfladisk, impulsivt eller midlertidigt. Det må være vort dybt-følte, hjertes ønske.

For det andet må vi ikke tro at vort hjertes ønsker kan erstatte en evangelisk ordinanse. Tænk på Herrens ord i sin befaling om to evangeliske principper: „Jesus svarede: ‚Sandelig, sandelig siger

jeg dig; ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd“ (Joh. 3:5). Og om de tre herlighedsgrader i det celestiale rige hedder det i en nutidsåbenbaring: „For at opnå den højeste må et menneske indtræde i denne præstedømmets orden, hvormed der menes den nye

og evige ægteskabspagt“ (L&P 131:2). Der gives ingen undtagelser i disse befalinger eller noget andet sted i skrifterne.

Men Herren har i sin barmhjer- tighed bemyndiget os til at udføre disse ordinanser som stedfortræ- dere for dem som ikke fik dem udført i dette liv. Således kan et menneske, som befinder sig i ån- deverdenen og som ønsker det, blive tilskrevet ordinanser, som om han eller hun selv personligt havde fået den udført. På den måde kan afdøde ånder også blive belønnet for deres hjertes ønsker, gennem levende stedfortræderes kærlige tjenestegerninger.

Vi skal ifølge Guds lov, kort og godt stå til ansvar for vore følelser og ønsker, såvel som vore gernin- ger. Vi vil blive straffet for onde tanker og ønsker. Vi vil kun blive velsignet for de gerninger, der ser ud til at være gode, dersom de er udført i en oprigtig, retfærdig hensigt. Men det gode er at vi vil blive velsignet for vort hjertes ret- færdige ønsker, selv om ydre om- stændigheder har gjort det umul- ligt for os at gennemføre sådanne ønsker.

Med en omskrivning af Paulus ord i Romerne 2:29 – men en rig- tig sidste dages hellig er den, som er det i det indvortes, hvis omven- delse er hjertets omvendelse, som ikke roses af mennesker for ud- vendige gerninger, men af Gud for sit hjertes inderste ønsker. □

Fra en tale holdt på Brigham Young universitetet, 8. oktober 1985.

BØRNESTJERNEN

Juni 1987

ISBN 0107-2145

FU BI HSIAS GÅS

Vicki Blum

Fu Bi Hsia løb afsted det sidste stykke vej til sit hjem i den lille landsby, Taiwanes. Augustsolen skinnede ned fra den klare, blå himmel, og den fugtige luft lagde sig over hele hendes krop som et tungt, varmt tæppe. Hun løb gennem det varme græs, langs *berjoen* (grøften) for at komme væk fra varmen. En gammel dame stod og vaskede tøj ved at slå det mod en stor sten.

Da Bi Hsia nåede hjem stod hun et øjeblik foran haven og kiggede efter sin gås, Goldie. Et par af hendes mors grise rullede sig gryntende i støvet, mens hendes fars vandbøffel lå halvvejs nede i *berjoen* og en herreløs hund nappede hende i hælen. Men hun kunne ikke se Goldie nogen steder.

Goldie og alle hendes søskende-gæs var købt på markedet da Bi Hsia fyldte 9 år. De var allesammen blevet spist i løbet af de mange måneder – undtagen Goldie. Bi Hsia fik lov at beholde Goldie som kæledyr. De gik lange ture sammen og sludrede på vejen når de kom forbi rismarker og gik gennem grøfterne. De gik på bare fødder i de kølige mudderpytter og jagede små gøende hunde gennem de smalle gader. Hun havde givet sin gås et amerikansk navn, fordi Amerika var så stort og lå så langt borte, og fordi hun troede at alle der kom derfra var rige og betydningsfulde. Goldie var også betydningsfuld.

Bi Hsia hoppede gennem lågen og op ad trapperne. „Mor!“ råbte hun.

Huset med de to værelser var bygget af cement. I det største værelse (hvor de spiste og sov) havde de

Illustreret af Dick Brown

kun et par stole, et tv og nogle rismåtter. Om natten blev de rullet ud og brugt som madrasser.

Bi Hsia fandt sin mor i køkkenet. Hun stod og rørte i en gryde med hønseæg suppe. Hun stak næsen hen over dampen og snusede: „Det lugter godt!”

Hendes mor puffede hende til side med albuen. „Gå væk herfra. Din far har inviteret gæster til middag.”

„Gæster! Hvem er det?” Hun stak hurtigt fingeren ned i suppen, mens hendes mor var henne ved skabet efter flere æg.

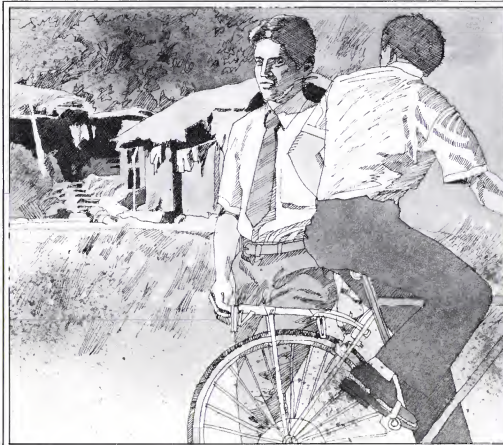
„Det er mormon ældsterne. Den ene er fra Taipei og den anden kommer helt fra Amerika. Han skal blive i Taiwan i to år for at lære folk om sin kirke.”

Bi Hsia stod med fingeren i munden. Hun slikkede suppen af med et stort smask. „Hvor har far mødt dem?”

„Helt tilfældigt på torvet. Og du kan vove på at stikke fingeren i suppen igen, ellers får du kløl!”

Bi Hsia trak hånden til sig. „Hvornår kommer de?” „Snart,” svarede hendes mor. „Gå ind og tag din pæneste kjole på. Og få Sun Ming vasket. Hun er snavset over det hele.”

Missionærerne kom i taxa. Der var buler i kofang-eren og motoren hørtes tydeligere og tydeligere jo nærmere bilen kom. Ældsten fra Taipei trådte først ud. „Jeg er ældste Lin, Lin De Fu,” sagde han, eftersom det var skik at nævne efternavnet først. (Fu er Fu Bi Hsias efternavn). „Og det er min kammerat ældste Wheeler.”

„Ni hau ma [goddag]!“ Ældste Wheeler gik frem og gav Bi Hsias far hånden. Amerikanerens ord lød fremmede og kunstige, og hans smalle ansigt virkede hårdt og udtryksløst. Hans hår var lige så lyst som risstrå, og hans lyse øjne virkede kolde og så ud som om de var langt borte i det land, hvor han kom fra. Bi Hsia følte det som om hendes hals snørede sig sammen af ængstelse.

Hendes far sagde frit og frejdligt: „Ni tsung nali lai [hvor kommer du fra?]“
„Utah.“

Det var et underligt navn, sagde Bi Hsia stille til sig selv – og hun sagde det om og om igen. *Yu ta. Yu ta.*

Hendes mor smilede og sagde på kinesisk: „Det var en lang vej at komme.“

Hun kunne se hvordan ældsten rynkede brynene, da hun så ham op i ansigtet. „Undskyld. Jeg forstår ikke.“

Ældste Lin lagde sin arm om ældste Wheelers skuldre og sagde noget til ham på engelsk, det gik alt for hurtigt til at Bi Hsia kunne forstå det. Ældste Wheeler lyttede intens, så lo han ad sig selv. „Ja. Det er en lang vej.“

De voksne gik ud i køkkenet. Bi Hsia satte sig på bagtrappen, mens hun ventede på at få noget at spise. Man anser det for uhøfligt at lade børn spise sammen med gæsterne. Hun holdt Sun Ming i sine arme, mens hun lyttede til de mumlende stemmer og tænkte på fjerne steder, hvor hun aldrig havde været. Hun spekulerede på om ældsten mon nogensinde ville lære at forstå hendes lands skikke og acceptere hendes landsmænd som de var. Det kunne hun ikke tro – ikke når man kom fra Amerika, hvor ingen havde prøvet at leve uden livets nødvendigheder, for der havde

folk jo altid masser af ting, som de selv ejede.

Mens Bi Hsia sad og tænkte, fik hun i det fjerne øje på en let, hvid fjer som fløj afsted, båret af den lette aftenvind. En fjer! Hun sprang op og stod stille et øjeblik, så satte hun Sun Ming ned i græsset for sine fødder. „Nu går du ingen steder,“ sagde hun bestemt. „Jeg kommer tilbage om et øjeblik.“

Alle Goldies fjer lå i en lille bunke ude i haven. Bi Hsia vidste at de spiste hendes gås til middag. Det var ikke rigtigt at hende at protestere. Hendes familie var meget fattige og hendes mor var nødt til at servere mad for gæsterne. Kinesisk skik er meget streng med hensyn til hvordan børn skal ære og adlyde deres forældre. Og kinesernes stolthed er også bestemt, når det gælder om at ofre det bedste man har.

Bi Hsia græd ikke. Hun gik som om hun svævede, som om hendes arme og ben var vægtløse. Hun sad på verandaen i en evighed, syntes hun, og så på at solen dæede bort på himlen over Taiwan.

Da ældsterne skulle til at gå, fulgte Bi Hsia med dem ud foran huset. Ældsten fra Amerika tilbød hende hånden, men hun havde ikke lyst til at give ham sin. Han tog den og klemte den, og hun trak hurtigt sin hånd tilbage. Han bøjede sig ned og løftede hendes hage op. „Jeg håber at vi bliver venner,“ sagde han langsomt og besværligt.

Bi Hsia ville ikke se ham ind i ansigtet, så hun kiggede forbi ham ud på gaden hvor lysene skinnede ud fra husene, og syntes mindre og mindre jo længere væk hun kiggede. Hun forblev tavs, men hendes hjerte bankede højtlydt mod hendes ribben. *Aldrig! Nej, aldrig, aldrig,* tænkte hun, for hun vidste at hvis det ikke var for ham og hans kammerat, så ville Goldie stadig være i live. Hun så ældsterne stige ind i en taxa, og hun var glad da hun så at de kørte bort.

Den næste morgen vågnede Bi Hsia tidligt. Solens stråler skinnede gennem sukkerrørerne, og hendes forældre og brødre sov endnu på deres madrasser. Hun rejste sig og listede på tæerne ud til døren. Hun kunne høre en sagte skraben og fodtrin på verandaen. Så hørte hun en vild hvæsen. Hun åbnede døren.

For hendes fødder lå en kæmpestor, hvid gås, den største hun nogensinde havde set. Den var bundet så den næsten ikke kunne bevæge sig, men den havde hovedet frit, og den skræppede og forsøgte at bruge vingerne. Idet hun bøjede sig for at befri den så hun i øjenkrogen noget bevæge sig i *benjœn* (grøften).

Det var ældste Wheeler! Han løb tværs over græsset hen imod ældste Lin, som stod og ventede ude på gaden med to cykler. Bi Hsia så at ældste Wheeler stoppede op et øjeblik for at få vejret, og da han nåede sin cykel, kiggede han tilbage. Deres øjne mødtes på afstand. Et smil bredte sig langsomt over hans triste ansigt. Det var et bedrøvet, men alligevel lykkeligt smil – fyldt med forståelse. Da vidste Fu Bi Hsia helt bestemt at ældsten fra Amerika ikke var så meget anderledes endda. □

HVAD KAN JEG GØRE FOR AT BLIVE MISSIONÆR?

Julie Wardell

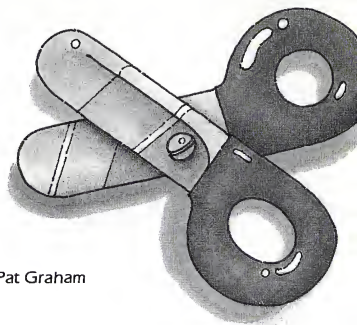
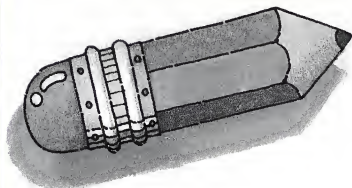
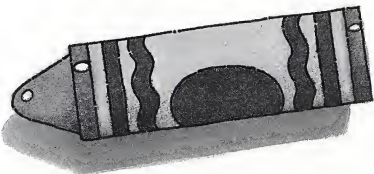
Her følger 14 forslag til hvordan du kan blive missionær. Sæt et kryds ved forslagene hver gang du benytter et af dem. Giv til familieaftenen din familie en udfordring til at gøre noget af det der står på listen.

- 1. Lær mindst et skriftsted udenad hver måned.
- 2. Invitér ikke-medlemmer hjem til dig for at lege efter skoletid.
- 3. Påbegynd en opsparing til en mission eller sæt flere penge ind på den du har.
- 4. Skriv et brev til en missionær.
- 5. Bed morgen og aften.
- 6. Kom til kirkens møder og vær opmærksom på det der siges.
- 7. Efterlev visdomsordet.
- 8. Kom til dine venners dåb.
- 9. Bed for missionærerne.
- 10. Hils på to nye i skolen.
- 11. Skriv dit vidnesbyrd i en Mormons Bog og forær den væk.
- 12. Foreslå at et ikke-medlem eller en passiv familie bliver inviteret til jeres familieaften.
- 13. Bær dit vidnesbyrd til et vidnesbyrds-møde.
- 14. Giv missionærerne henvisninger til ikke-medlemmer.

SÅDAN FORBEREDES EN TALE

Pat Graham

Når du tjener Herren er det ikke et spørgsmål om hvor du tjener, men hvordan. (Præsident J. Reuben Clark jun., *Conference Report*, april 1951. s. 154).

Vi kan blandt andet tjene andre ved med glæde at gøre det som kirken opfordrer os til. Når vi lærer villighed til at tjene, kan vi forberede os til missionærgjerningen. Vi kan hjælpe til med tjenesteprojekter, bede og holde taler. Når vi holder tale, så underviser vi andre. En af de vigtige opgaver en missionær har er at undervise – de forklarer andre, hvad de ved om evangeliet.

Her er fire punkter som du kan benytte når du forbereder en tale:

1. Indledning – fortæl hvad du vil tale om.
2. Giv eksempler – en historie fra skriften, en personlig oplevelse eller et skriftsted.
3. Anvendelse – fortæl hvordan man anvender hovedtanken i din tale.
4. Afslutning – giv en sammenfatning og fortæl hvad

du selv mener om emnet.

Her følger en opgave som kan give dig øvelse:

1. Klip emnekortene og billederne ud efter de tykke streger. Farvelæg billederne. Læg billedkortene ud på bordet med billedsiden opad og emnekortene med bagsiden opad.

2. Vend et emnekort og sig: „Jeg vil gerne tale om . . .” Slå op og læs skriftstedet, fortæl kort med dine egne ord, hvem historien handler om og hvad der skete, se derefter på det billedkort som bedst illustrerer historien.

3. Forklar hvorfor hovedprincippet i din tale er vigtigt i vore dage. Beskriv nogle måder, hvorpå man kan anvende dette princip til at forbedre sin tilværelse, og giv tilhørerne en opfordring til at gøre brug af det i deres liv. Den vigtigste del af din tale er din oplysning om hvad du ved, og selv mener. Folk forstår bedst hvad du siger, hvis du taler langsomt og ser dem i øjnene.

4. Slut af med at sige noget lignende dette: „Jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen.” □

Lydighed

(Jonas 1-3).

Tro

(Mattæus 14:22-23).

Omvendelse

(Lukas 15:8-10).

Bøn

(Joseph Smiths skrivelser 2:5, 10, 14-19).

Tilgivelse

(3 Nephi 12:43-44; 13:14).

Prik til prik og farvelægning

HVAD HAR DU SÅ TRAVLT MED?

Roberta L. Fairall

BOGEN DER MANGLEDE

Anna Margrethe Krogh Thomsen

Det var et dejligt sommervejr den morgen min mand og jeg kørte fra vores hjem på Frederiksberg i Danmark på vej mod Nordtyskland, det land hvor min mor var født. Lige fra barn havde jeg glædet mig til at få opfyldt et stort ønske, og jeg fik en klump i halsen da jeg første gang så skiltet hvorpå der stod: „Ladelund.“ Lige siden jeg tilsluttede mig kirken havde jeg haft et brændende ønske om at kunne indsende min bedstemors navn, og få gjort arbejde for hende. Jeg har ofte fået guddommelig vejledning i mine genealogiske undersøgelser og jeg glædede mig inderligt til at hjælpe min bedstemor til at kunne nyde evangeliets fulde velsignelser.

I Nordtyskland ligger de vigtige optegnelser spredt rundt omkring i de forskellige kirkesogne, og ikke samlet i et hovedarkiv. Så jeg måtte skrive til Ladelund for at finde ud af hvor præcist min bedstemors optegnelser fandtes. Derpå ringede jeg til præsten for at træffe aftale om at måtte låne bøgerne med disse optegnelser.

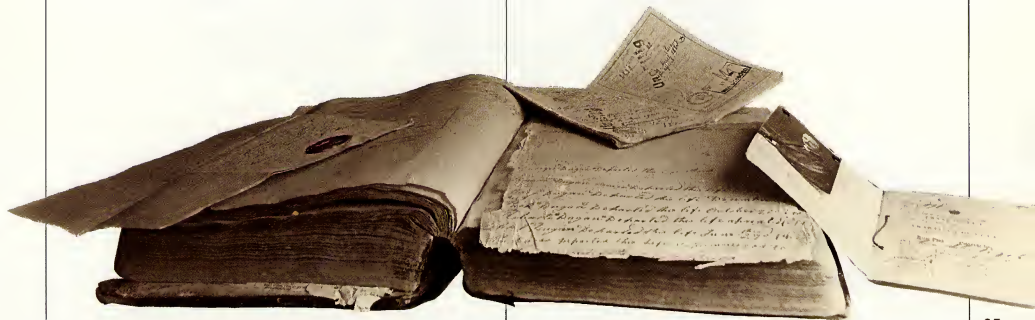
Da vi ankom til det hyggelige lille hus i Ladelund blev vi budt hjerteligt velkommen af præstens sekretær. Hun gik hen til skabet for at tage den bog som jeg havde fået tilladelse til at låne, og da hun kom tilbage

så hun meget forvirret ud. „Den bog De skal bruge er der ikke, men den var der i går,“ sagde hun. Vi gennemgik i fællesskab boghylderne, uden at finde den.

Jeg var dybt skuffet. Alt det arbejde jeg havde gjort! Hvorfor hjalp vor himmelske Fader mig nu ikke? Jeg gik ud i vores bil for at vente de mange timer til vores næste aftale. Mens jeg sad og græd kom jeg i tanke om at vi da kunne køre hen til den lille by, hvor min bedstemors familie havde boet. Jeg ønskede bare at se hvordan der så ud, selv om det var mere end et hundrede år siden at min familie havde boet der.

Vi ankom til den lille by ved middagstid, og vi kunne ikke se nogen der. Vi passerede en 9–10 huse og til sidst fik jeg øje på en ældre dame, som var ved at pudse vinduer. Vi standsede og jeg løb hen for at høre om hun kendte noget til min bedstemors familie. Da jeg stod foran hendes dør, kom jeg til at se på navneskiltet. Mit hjerte slog et ekstra slag, da jeg så at der stod Carstensen – min bedstemors familienavn!

I samme øjeblik blev døren åbnet af en dame, som med en smuk slesvigsk accent spurgte hvad jeg ville. Da jeg havde forklaret hende mit ærinde sagde hun:

„Åh, så De vil se min mors anetavle. Nu skal jeg hente den.“ Hun forlod stuen og kom tilbage med en anetavle, som hun bredte ud på bordet. Og der havde jeg mine slægtninge helt tilbage til det 16. århundrede. Udover navnene på ægteparrene, med fødselsdatoer, vielsesdatoer og dødsdatoer, havde hun lister over alle børnene, med deres fødesteder og vielser. Jeg fik flere oplysninger om min bedstemor og hendes familie fra dette ene dokument end jeg kunne have fået fra kirkeoptegnelserne. Nu vidste jeg præcist hvor jeg skulle finde familiens børn.

Da jeg kom hjem til Danmark fik jeg et brev

fra kirken i Ladelund. Sekretæren sluttede sin beretning om bogen der manglede, med en forklaring om at den af en fejltagelse var blevet lagt i et forkerb skab. Takket være denne „fejltagelse“ havde jeg fået ikke kun et, men flere hundrede navne på min tyske familie.

Herren hjalp mig virkelig hele vejen igennem, selv om jeg ikke kunne se det i første omgang. □

Søster Thomsen har to børn, hun underviser i sin hjemmebørnehave og arbejder som genealogisk rådgiver og bibliotekar i Københavns stao i Danmark.

„DE TO SKAL BLIVE ET KØD“ TANKER OM DET INTIME FORHOLD I ÆGTESKABET

Da jeg for mange år siden var ung missionær og netop havde fået mig en ny kammerat, mødtes vi med en protestantisk præst som inviterede os indenfor i varmen. Da vi havde udvekslet synspunkter om forskellige emner, spurgte han os:

„Og hvilken indstilling har mormonerne så til sex?“
Jeg var ved at vælte min kop med chokolade. „Nå,“ sagde præsten efter et øjeblik tavshed, „vil I ikke nok være venlige at fortælle mig om mormonerens filosofi med hensyn til sex?“ Jeg var mælløs. Til sidst blev min kammerat klar over at jeg ikke kendte svaret, så han svarede: „Jo, hr pastor, vi tror på det.“

Det er nu over tyve år siden. Jeg er som ægteskabsrådgiver og universitetsprofessor blevet stillet det samme spørgsmål af elever, venner, professionelle og SDH medlemmer såvel som ikke-medlemmer. Og jeg kan stadig ikke finde noget bedre svar end det min unge missionærkammerat gav den dag: „Vi tror på det.“

Ja, vi tror på det, og vi kender til de sorger som kan komme ved at benytte sig af det på upassende vis udenfor ægteskabet. Vi er yderst opmærksomme på de advarsler som både fordums og nutidige profeter har givet. Som Alma siger til sin søn Corianton:

„Ugudelighed har aldrig været lykke“ (Alma 41:10).
Men vi tror også på det gode som kommer af passende ægteskabelig intimitet. Vi er helt opmærksomme på den glæde og enhed som et ægtepar oplever når de giver næring til denne del af deres forhold.

Til trods for den eventuelle glæde som sex kan give i et ægteskab er der alligevel mange ægtepar som synes at deres seksuelle forhold er dem en kilde til skuffelser og oven i købet stridigheder. Ægtepars manglende evne til at fungere sammen intimt er faktisk en af hovedårsagerne til skilsmisse. Præsident Spencer W. Kimball har bemærket at selv i vores egen kirke „kan du finde en, to, tre, fire grunde til skilsmisser, hvis du studerer emnet, således som vi har måttet det indenfor de sidste år. Men sex er i reglen den første årsag. De kunne ikke sammen sexuel. Det siger de måske ikke i retten. De fortæller det måske ikke engang til deres sagfører, men det er grunden“ (*Teachings of Spencer W. Kimball*, redigeret af Edward Kimball, s. 312. Bookcraft, Salt Lake City, 1982).

Misforståelser angående det intime forhold

Hvordan kan noget så smukt blive kilden til så mange problemer? En del af vanskelighederne kommer af fejlagtige ideer. Nogle mennesker tror at sex kun er et nødvendigt onde for at få børn. Måske var deres forældre for generete til at tale om sådanne ting med deres børn. Måske var deres forældre så bange for at deres børn skulle overtræde kyskhedsloven at de kun lærte dem det negative ved sex.

Nogle af misforståelserne kommer af en fejlagtig udlægning af nogle skriftsteder i Bibelen. I Ef. 5:22

opfordres kvinderne for eksempel til at „underordne“ sig deres mænd. Nogle har fejlagtigt tolket det således at kvinderne skulle rette sig efter deres mænd, selvom de ikke havde lyst til det. Under sådanne omstændigheder fremmer intimiteten ikke ægteskabelig enhed.

En smuk kraft

Men i virkeligheden er sex en smuk kraft, som Gud har skænket menneskeheden. Præsident Kimball har sagt: „Bibelen lovpriser sex, når det anvendes retteligt, og siger at det er skabt af Gud, ordineret af Gud, velsignet af Gud. Den gør det klart at Gud selv har indført den fysiske tiltrækningskraft mellem kønnene af to grunde: Af hensyn til menneskeracens forplantning, og for at mand og hustru kan give udtryk for den slags kærlighed der for alvor gør dem til ét. Han befalede den første mand og kvinde at de skulle „blive ét kød“ og sagde at det var lige så vigtigt som at „være frugtbar og mangfoldige“ (Spencer W. Kimball, i et citat af Billy Graham).

Det er interessant at ordene *sex* og *sexualitet* ikke forekommer i skrifterne. I stedet bruges ordet *kende* under henvisning til det intime forhold mellem mand og kvinde. Dette „kendskab“ er en dyb tilfredsstillende side af ægteskabelig kærlighed. Et godt ægteskab kan godt overleve uden sex – når en af ægtefællerne for eksempel bliver syg eller mangler de fysiske evner. Men det intime ved at „kende“ hinanden, bidrager til en fuldendelse af det ægteskabelige forhold.

Et passende samtaleemne

Hvis ægtefællerne taler om de fysiske aspekter i deres forhold, kan det hjælpe dem til at lære hinanden at kende på det fysiske område. Selv ægtepar som taler frit ud om økonomi, børneopdragelse, ferieplaner og så videre, synes ofte at det er ubehageligt at tale om dette intime emne. Og de mener somme tider at deres

intime forhold blot skal fungere „naturligt“, og at dersom de taler om det, så betyder det at der er noget galt. Det er slet ikke rigtigt. Selv om det intime ikke bør diskuteres med venner eller slægtninge, fordi det er helligt, så er det meget passende at ægtefællerne drøfter det indbyrdes.

En af det tyvende århundredes apostle og medlem af Det øverste Præsidentskab, ældste Hugh B. Brown, har om dette sagt: „Mange ægteskaber er forlist på den farlige klippe der hedder uvidenhed og nedværdigende sexuel adfærd, både før og efter ægteskabets indgåelse. Nygiftes store uvidenhed om sex, dets rette plads og funktion og resultaterne af det, har forvoldt megen ulykke og resulterer i mange ødelagte hjem.

Tusindvis af unge mennesker kommer til ægteskabsalteret og er næsten analfabeter med hensyn til denne fundamentale og grundlæggende funktion . . .

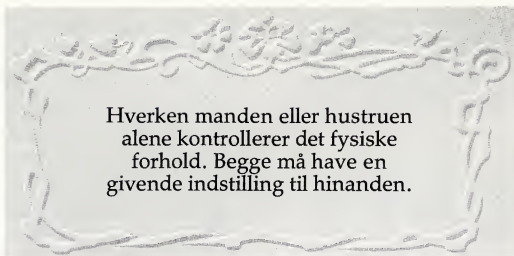
Hvis de, som overvejer at indgå i dette mest strålende og intime af alle menneskelige forhold (ægteskabet), ville forsøge at kvalificere sig bedre til deres ansvar . . . og hvis de frit ville drøfte de skrøbelige og hellige aspekter i et harmonisk sexliv, som hører ægteskabet til . . . så kunne megen ulykke, hjertesorg og tragedie afværges“ (*You and Your Marriage*, s. 22–23, 73. Bookcraft, Salt Lake City, 1960).

Samtaler om det intime forhold – blandt andet også de følelser det involverer – kan betyde meget for en styrkelse af ægteskabet.

Udtryk for kærlighed, forpligtelse og samhørighed

Nogle af problemerne i denne side af ægteskabet kommer når en af ægtefællerne enten uklogt sætter grænser for det eller praktiserer det upassende. Sex bør være en integreret del af kærlighed og opførelse. Enhver form for sex uden sådanne følelser er upassende.

I mit arbejde som ægteskabsrådgiver har jeg opdaget at nogle ægtepar synes at sex bør begrænses udelukkende til forplantning. Om dette har præsident Kimball sagt: „Vi kender ikke til noget direktiv fra

Hverken manden eller hustruen
alene kontrollerer det fysiske
forhold. Begge må have en
givende indstilling til hinanden.

Herren om, at passende sexuelt samkvem mellem mand og hustru nødvendigvis bør begrænses til udfangelse af børn." (*Den danske Stjerne*, marts 1976, s. 2). Skabelsen af børn er en integreret del og et smukt aspekt i den ægteskabelige intimitet. Men hvis ægtefællerne kun har intim omgang med hinanden med dette ene formål for øje, så fornægter de deres store muligheder for at udtrykke deres kærlighed, forpligtelse og samhørighed.

Sexmisbrug

På den anden side er der også ægtepar som synes at sex ene og alene er til fysisk tilfredsstillelse. Sådanne mennesker bliver så optaget af at opnå tilfredsstillelse at de helt glemmer kærligheden. Atter andre benytter sex som et våben eller handelsobjekt. Det er ikke alene misbrug af et gudgivent privilegium, men det viser stor selvished fra den ene eller den anden af parternes side, og på den måde bliver sex ødelæggende, fremfor det som skulle forene ægtefællerne.

Manglende oplysninger om mænds og kvinders seksuelle udtryksmåder og følelser, kan også være årsag til problemer i ægteskabet.

Gamle klicheer

Nogle mennesker holder sig til gamle klicheer, som fejlagtigt hævder at kvinder er mindre seksuelle end mænd. De billeder vi får af mænd og kvinder i tv, ugeblade, bøger og film giver os somme tider et indviklet og ukorrekt indtryk af sexbegrebet. Det er kun sjældent at medierne viser et harmonisk, modent og kærligt ægteskabsforhold. Mænd fremstilles ofte som stærke, smukke helte, der kun har få forpligtelser og kun et ønske – nemlig sex. Kvinder skildres som håbløst romantiske, påståelige, metodiske eller dumme, og at de i hvert eneste tilfælde kun har en funktion – at tilfredsstille mandens eneste ønske. Dette snævre synspunkt fornægter mænds og kvinders individuelle personlighed. Det ser bort fra den kendsgerning at begge er Guds børn, med hver deres håb, ønsker, talenter og følelser. Når en mand og en hustru glemmer denne sandhed og betragter den anden som et objekt, så kan sex ikke gøre meget, om overhovedet noget, for at fremme intim samhørighed.

Så er der naturligvis de fysiske eller psykiske problemer, som kan ødelægge denne del af ægteskabet. En mand eller hustru, der som barn er blevet seksuelt misbrugt, kan for eksempel have dybt rodfæstede føl-

Ligesom manden
skal finde tid til sin hustru,
skal hustruen finde tid
til sin mand.

sesmæssige problemer. I så fald vil det være passende at søge en biskop eller en kvalificeret rådgiver for at få hjælp med sine fysiske problemer.

Kristen kærlighed en nødvendighed

Det største problem med dette er som i alt andet – selviskhed. Jeg tror ikke der findes noget menneskeligt forhold, hvor vi bedre kan lære nødvendigheden af kristen kærlighed, end i et ægteskab – den kærlighed som gives uden forbehold og ikke stiller krav til kvalifikationer, som får os til at tænke mere på den anden end os selv. Alligevel er der kun få af os der har lært denne kunst så godt som vi kan eller bør, selv de af os som sidder i et tilsyneladende godt ægteskab.

Det er ikke altid let at tilsidesætte alle andre hensyn, for at finde ud af vor ægtefælles behov og derpå gøre vort bedste for at opfylde dem. Vi gør ofte det for andre som vi selv ville blive glade for at andre gjorde for os. Og bagefter undrer vi os over at den anden ikke er lykkelig for det. En af de store hemmeligheder ved succes i ægteskabet er at finde ud af hvad der kan gøre vores ægtefælle glad og derpå finde glæde i at frembringe denne glæde.

Sexuelt „formynderskab“

Når jeg ser på sex som en vigtig del af ægteskabelig harmoni og lykke, så bliver det andet og mere end noget vi blot giver og modtager. Jeg holder af at tænke på det som noget mand og hustru har et fælles ansvar for. Det kunne kaldes et sexuelt formynderskab.

I lignelsen om talenterne siger Jesus at vi skal udvikle alt det vi har fået betroet i vor omsorg (se Matt. 25:14–30). I ægteskabet er det ofte et fælles formynderskab vi har fået overdraget – som f.eks. børn, trofasthed og den daglige omsorg for familien.

I skriften kan vi finde eksempler på det fælles formynderskab vi har fået betroet i ægteskabet. I Moses kapitel 5 kan vi se hvad Adam og Eva i *fællesskab* skal aflægge regnskab for. I vers 1 læser vi: „Adam begyndte at dyrke jorden . . . Og Eva, hans hustru, arbejdede også med ham.“ Således havde de et fælles ansvar for værket eller for at arbejde. Blandt de andre ting i livet, som de er fælles om, er deres seksuelle forhold og de børn de fik *sammen* (vers 2); at de bad og fik inspiration *sammen* (vers 4); at de *sammen* fik bud og befalinger (vers 5); at de *sammen* underviste deres børn (vers 12); og at de sørgede *sammen* (vers 27).

Paulus taler underforstået om et fælles sexuelt an-

svar, idet han siger: „Manden skal yde sin hustru, hvad han er hende skyldig; ligeledes også hustruen sin mand.

Hustruen råder ikke over sit eget legeme, det gør hendes mand. Ligeså råder heller ikke manden over sit eget legeme, det gør hans hustru” (1 Kor. 7:3-4).

For mig betyder det at hverken mand eller hustru alene styrer det fysiske forhold. Derimod skal begge flittigt efterkomme deres forpligtelse overfor hinanden. De skal give hinanden næring i deres indstilling til hinanden. Lad os med dette i tankerne se på nogle måder, hvorpå ægtefællerne hver især kan gøre deres indsats i dette formynderskab og forbedre denne del af deres ægteskab.

Til ægtemanden

En ægtemand er nødt til at tilbringe nogen tid sammen med sin hustru. De har begge brug for at have nogen tid sammen, hvor de kan udveksle tanker, udvikle sig og lære sammen, og til at opleve nogle glæder sammen. En hustru bliver ikke alt for begejstret for en mand der tilbringer al sin tid med at arbejde, gå til kirkemøder, arbejde med sine hobby'er som hun ingen andel har i, foran fjernsynet eller med avisen. En mand, som altid tilbringer sin tid med noget som hans hustru ikke kan være med til, fortæller hende at hun ikke betyder særlig meget for ham. Men hans hustru bør være det mest betydningsfulde menneske i hans liv.

Præsident Spencer W. Kimball har i en henvisning til Læ&P 42:22 („Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden”) sagt, at „udtrykket *ingen anden* udelukker enhver anden og ethvert andet. Ægtefællen får derved forrang i mandens eller hustruens tilværelse, og hverken selskabsliv, arbejde eller politiske interesser eller nogen anden interesse eller person må nogensinde få forret over den ægteskabelige partner” (Spencer W. Kimball, *Tilgivelsens Mirakel*, s. 224).

Hvis ægtemanden sætter andre ting før hende og ikke får tid til at udvikle det intime i deres forhold, vil

hun formodentlig ikke være særligt interesseret i sex.

En hustru vil måske heller ikke være særlig interesseret hvis hun synes at hendes mand ikke er opmærksom på de tilsyneladende småting hun har at slås med i sit liv, eller er ligeglad med dem. En hustru sagde engang til mig at hun ville ønske at hendes mand ville „komme hjem fra arbejdet, se mig ind i øjnene og spørge mig hvordan jeg føler mig, om jeg har haft travlt, og derpå give mig et kys og et langt knus”. De fleste hustruer sætter stor pris på en lille smule hjælp, som viser at hendes mand forstår hvad hun har brug for. Mange har fortalt mig hvor meget de påskønner at deres mand hjælper dem i huset eller tager sig af børnene efter en lang og anstrengende dag. Andre hustruer værdsætter deres mands hjælp når de er syge, gravide eller overbebyrdet af husarbejde. Små ting – som tak, komplimenter og „jeg elsker dig”, betyder utroligt meget. Når sådanne små opmærksomheder vinder indpas i ægteskabet, vil der blive mere mening med sex og i at give udtryk for dyb kærlighed. Uden disse „ekstra opmærksomheder” kan sex til sidst blive noget der hverken er tilfredsstillende for mand eller hustru.

Kvinder er også romantiske. Problemet med dette er at mænd og hustruer somme tider ser forskelligt på romantik. Mange hustruer definerer somme tider romantik som den tid en mand og hans hustru tilbringer sammen med at gøre noget som begge er interesseret i. Dertil hører også at de begge både erklærer deres kærlighed, mundtligt såvel som skriftligt, og ved små gaver som kun har betydning for de to. Hvis romantikken i et ægteskab kun er begrænset til det seksuelle, kan hustruen føle sig mere udnyttet end elsket.

Jeg har mange gange hørt hustruer klage over at der er for lidt hengivenhed i deres ægteskab. Gennem en undersøgelse jeg foretog for nogen tid siden, fandt jeg ud af at de fleste hustruer sætter sexuel tilfredsstillelse ret højt på listen over ønskerne for deres ægteskab. Men de fleste hustruer sætter intimitet udover sex endnu højere. Mange fortalte om den tilfredsstillelse de føler når de holder deres mand i hånden eller sidder tæt ved siden af hinanden og læser eller ser tv. En

hustru sætter også pris på sin mands omsorg for hende i deres seksuelle forhold.

Efterhånden som en ægtemand lærer at finde frem til sin hustrus forskellige behov og imødekommer dem, vil kærligheden i deres ægteskab forøges, og det samme vil alle deres udtryk for kærlighed.

Til hustruen

Måske er det vigtigst for en hustru at erkende at hendes mand også er et menneske, med forskellige behov, håb og ambitioner, for at hun kan forbedre deres seksuelle forhold i ægteskabet. Desværre erklærer mediernes ofte ganske åbenlyst at mænd kun ønsker én ting i forholdet til en kvinde. Det vil være helt uretfærdigt imod mænd at tilegne sig dette snævre synspunkt. Mænd er stadig Guds børn – også dem der eventuelt har misforstået ægteskabsforholdet – og det eneste der kan forbedre forholdet er at behandle dem som sådan.

Mange af de råd der gælder mænd kan også anvendes af hustruerne. Ligesom en mand må finde tid til sin hustru, må også hustruen finde tid til sin mand. Nogle hustruer bruger det meste af deres tid med at arbejde, passe børn eller gøre rent. Når børnene endelig er i seng om aftenen og forældrene har et øjeblik sammen, så foretrækker hustruen ofte at beskæftige sig med noget „afslappende“ – se tv, sy eller strikke, læse eller tale i telefon, fremfor at bruge sin tid sammen med manden. Hvis hendes mand ønsker at være sammen med hende, er hun ofte træt og følelsesmæssigt utilnærmelig. Mænd forstår ikke umiddelbart en sådan opførsel og de bryder sig heller ikke om den. Hvis dagens aktiviteter virkelig har været så trættende, at en kvinde kun har en lille smule tid og kræfter til overs til at udvikle forholdet til sin mand, så må hun eller ægteparret i fællesskab omhyggeligt analysere hendes tilværelse, og finde ud af hvad hun må opgive for at få det bedste ud af det mest betydningsfulde forhold, som hun nogen sinde vil få til nogen.

Mænd sætter også pris på kærlighed. Mænd er på nogle måder lige så romantiske som kvinder, hvad kærlighed angår. En mand elsker at lægge armen om

sin hustru eller at kysse hende før han går om morgenen. Dette er ikke nødvendigvis sex – men derimod hans romantiske udtryk for den kærlighed han nærer til hende. Hvis han i sådanne tilfælde hele tiden mødes med „nej, ikke nu“, synes han måske at hans hustru er lige glad med deres kærlighed til hinanden. Sådanne udtryk er for manden hvad kærlige ord og vennetjenester er for hustruen. En hustru som således afviser sin mand, fortæller ham at hun ikke rigtig er interesseret i ham. På den anden side ville hun kunne gøre meget for at uddybe kærligheden mellem sig og sin mand, hvis hun stoppede op og tog imod et knus – eller endnu bedre, selv tog initiativet til en sådan kærlig gestus.

Med hensyn til sex er der nogle hustruer som ser meget på deres „ret“, og de taler ofte om deres „ret“ til at sige nej eller ja. Men i ægteskabsforholdet er der også både ansvar og muligheder. I et ægteskab har begge parter mulighed for at give. Jeg tror kun at det er få kvinder som er klar over hvilken magt de har til holde deres mand til dem alene – både fysisk, følelsesmæssig, ja selv åndeligt. På den anden side tror jeg også at det kun er få kvinder der har fornemmelse for hvilke skuffelser og hvilken fremmedgørelse en mand føler, når hans hustru er lige glad med hans behov og interesser. Jeg tror at en viis og kærlig himmelsk Fader har givet kvinden evner til at opnå samhørighed og enhed med sin mand (se 1 Mos. 2:24). Hemmeligheden derved er uselviskhed. Hvis hun vil forsøge at opfylde sin mands behov, vil de få et bedre ægteskab.

Ældste Parley P. Pratt sagde engang at „vore naturlige lidenskaber er nedlagt i os ved Guds ånd, i en viis hensigt, og de er selvste kilden til liv og lykke – de er den lim der forbinder alle dyder med det himmelske.

Det er et faktum at Gud skabte mennesket som mand og kvinde. Han nedlagde disse lidenskaber i dem, og de er beregnet til at fremme deres lykke og forening“ (Parker Pratt Robison: *Writings of Parley Parker Pratt*, s. 52–53. Deseret News Press, Salt Lake City, 1952). Når en mand og hans hustru lærer at ofre sig frit og forstår at opfylde den andens virkelige behov og ønsker, så vil disse naturlige følelser udvikle sig lige til de faktisk „fremmer deres lykke og forening“. □

SAMFUNDSTJENESTE

HJÆLP TIL DEM UDENFOR KREDSEN

Jan Underwood Pinborough
Assisterende redaktør

Er du kristen?" stod der i en overskrift til en annonce, hvor man bad frivillige om at melde sig til samfundstjeneste, og det tiltrak Roger Freemans opmærksomhed. Bror Freeman er trofast medlem af kirken – søndagsskolelærer, hjemmelærer og far til ni børn. Ingen kunne beskyldte ham for ikke at yde sine medmennesker kristen hjælp. Men han spekulerede stadig over spørgsmålet han havde læst.

Bror Freeman kontaktede samfundstjenestens organisation, som havde indrykket annoncen, og spurgte om der var noget han kunne hjælpe med. Organisationen gav ham navnene på nogle ældre mennesker, som trængte til hjælp til at få gjort forskellige ting rundt omkring i deres hjem.

Lige siden den dag for flere år siden har bror Freeman slået græsplæner, repareret møbler, ordnet haver og lavet en masse andet rundt omkring i de gamle bydele hvor han bor – han har ofte taget et par af sine børn med, så de også kunne hjælpe til. Med et par måneders mellemrum ringer han til organisationen og får flere navne. Han har somme tider grædt når han har set hvor fattige og ensomme folk kan være. Ind imellem har han sluttet venskab med én, som han har hjulpet, og bevaret en vis personlig kontakt. Han ville ønske

at han kunne gøre noget mere.

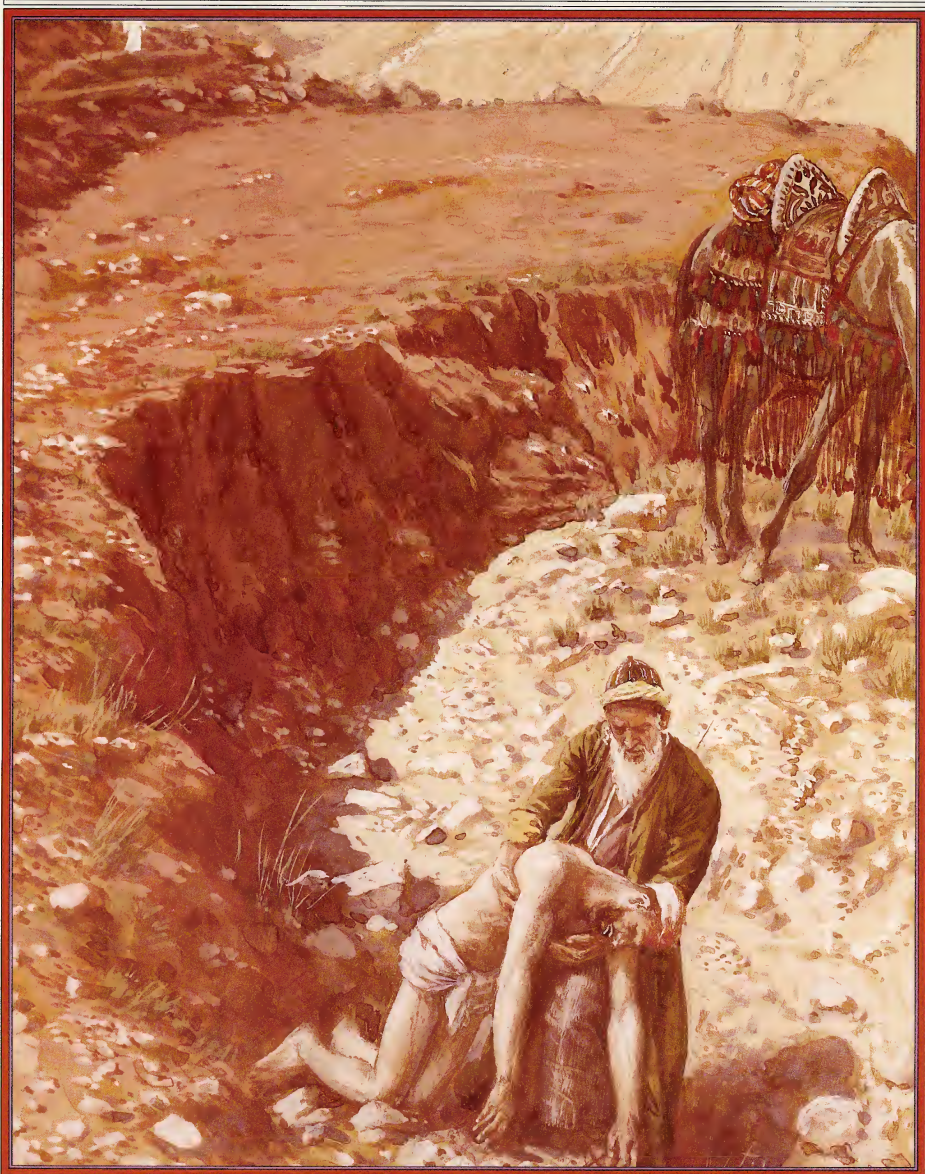
Hvordan får man tid til at hjælpe mennesker ud over sin egen familiekreds og i kirkens organisationer? „Det kræver megen tid,“ siger bror Freeman. Men hvad er det der motiverer ham? Han forklarer: „Det er først og fremmest et spørgsmål om at se bort fra sine egne behov. Somme tider tænker jeg på Frelseren, der gik på de støvede veje fra sted til sted. Han var opmærksom på folks behov.“

Tjenester for andre er ikke noget ekstra, ved siden af evangeliet. Herren satte lighedstegn mellem at tjene andre og tjene ham (se Mose 2:17). Bror Lowell Bennion, der leder den samfundstjenesteorganisation, som bror Freeman ringede til, mener at hellige ikke bør gå i kirke for at føle tilfredsstillelse, men for „at blive motiveret til at gå ud og gøre noget for de af deres medmennesker, som har brug for hjælp“.

Kong Benjamin belærte også om at når folk er omvendt til Kristi evangelium, så er deres første opgave at hjælpe deres medmennesker. Han sagde til dem der netop var omvendt:

„For disse tings skyld . . . nemlig, at I kan blive ved med at have forladelse for jeres synder fra dag til dag, at I kan vandre uden skyld for Gud, ønsker jeg, at I skal dele af jeres gods med de fattige, hvert

Master of James J. Tissot

menneske efter sin evne, så som at give de sultne at spise, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndelig og legemlig, i forhold til deres trang" (Mosiah 4:26).

Vå ikke begrænse vor hjælp til folk af vor egen tro, for der tales om at vi har et ansvar over for vore medmennesker – om menneskelige behov, ikke kirkeproblemer. Herren taler ikke om menneskelig nød i almindelighed, men han beder os derimod om at gøre noget bestemt for at hjælpe folk omkring os. Her følger nogle beretninger om sidste dages hellige som netop har gjort det.

Hellige i Haarlem hjælper Polen

Når vi skal hjælpe mennesker i nød kræver det somme tider at vi overskrider politiske grænser. I Holland har man en forholdsvis god levestandard. Men blot nogle få hundrede kilometer væk – i Polen – nyder man ikke den samme velstand eller har de samme vel-signaler.

Bror og søster C. R. Kirschbaum fra Haarlem ward, Haag staven i Holland, var klar over at de ikke kunne gøre ret meget for at lindre en hel nations lidelser, med mindre de sluttede sig sammen med andre. Derfor var Kirschbaums med til at danne et fond som de kalder Hollands hjælp til Polen. Fonden overskred alle religiøse grænser, og der var 19 forskellige trossamfund som bidrog til den.

Søster Kirschbaum, den fjerde fra højre, hjælper med at sortere og pakke materialer til hjælpearbejdet.

Medlemmerne i Haarlem ward arbejdede sammen med andre religiøse samfund på at indsamle fødevarer, tøj, sko, tæpper, vitaminpiller, sæbe og medicin. Frivillige bevæbnede sig med plastikposer og lister over varer, der var behov for, hvorpå de gik fra dør til dør og samlede ind. De penge de fik ind blev brugt til olie, smør, babymad og vitaminer til lave priser. Hospitallerne tilbød at skænke dyre lægeinstrumenter. Der blev stillet en lastbil gratis til rådighed med to chauffører. „Der kom hjælp alle steder fra på de mest mirakuløse måder,“ siger søster Kirschbaum.

Der var mennesker som kom frivilligt og sorterede, pakkede og læsede varerne. Efter en kort religiøs indsats var der afsendt varer for 83.000 dollars. Hjælpen gik til metodister og baptister, et hjem for ældre, et børnehjem og et børnehospital.

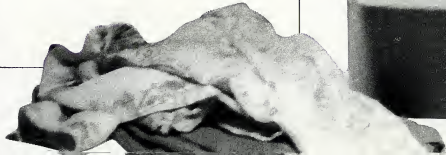
Søster Kirschbaum bemærker at de har stiftet og bestyrket venskab med mennesker i mange forskellige trossamfund i Haarlem ved at arbejde sammen på at hjælp-

pe andre. „Det var som om alle de mure, som almindeligvis står mellem folk, forsvandt,“ sagde hun. Til en gudstjeneste som blev afholdt efter at bilerne var kommet sikkert hjem igen, læste en baptistpræst fra Det nye Testamente: „Thi han (Herren) . . . nedrev det gårde, som skiller“ (Ef. 2:14).

Styrken ved en enkelt røst

De åndelige behov er måske ikke så synlige som de fysiske, men de er lige så slemmе. Pornografi og irreligiøse tanker er åndelige plager som rammer mange, blandt andet unge mennesker. Forældre og andre føler sig ofte magtesløse i kampen for at stande den nedbrydning der foregår af moralværdierne i det moderne samfund. Men søster Gerda Jensen fra Ålborg i Danmark ved, at en enkelt røst kan øve stor indvirkning.

I Ålborg blev der for nylig forelagt en skolebog til godkendelse. I denne bog anerkendte man nærmest homoseksualitet. Heldigvis var søster Jensen medlem af for-

ælderrådet i denne skole – og af den gruppe som skulle stemme om den nye skolebog. Det lykkedes søster Jensen at tale overbevisende imod bogen.

„Jeg mobiliserede al min styrke og bad om hjælp til at tale godt for min sag,“ siger søster Jensen. Skoleinspektøren og alle lærerne gik ind for bogen. Men da søster Jensen havde talt, tilsluttede forældrene sig enstemmigt hendes synspunkt.

Søster Jensen havde ikke før haft en så overbevisende indflydelse i rådet. Til det første rådsmøde efter hun var valgt, var der én som stillede sig op og sagde med eftertryk: „Skolen tolererer ikke at nogen forsøger at uddele traktater om religion i skolen.“

Søster Jensens positive værdier vandt langsomt mange af rådsmedlemmernes respekt. Hun fik overdraget ansvaret for at udgive skolens blad og for at lede en fri-

tidsgruppe i skolen. Hun talte også ved skolen eksamensafslutning. „Jeg benyttede udelukkende historier og ideer fra kirkeens lektiehæfter og taler,“ siger hun. „Bagefter blev jeg rost af lærere som jeg knap nok kendte.“ Hun blev bedt om at tale til de næste tre årsafslutninger i træk.

Søster Jensen vandt selvfølgelig ikke alle slagene. Der var skolebøger som søster Jensen fandt upassende, som alligevel blev godkendt. Men da hun hævdede sin røst for at støtte de positive værdier, var hun med til at forbedre forholdene for skolebørnene i Ålborg.

Kærlighedssange

Søster Teresa Pinto har som hjælpeforeningspræsidentinde i Sebotal distriktet i Portugal taget tanken at når vi tjener andre, så tjener vi Herren (se Mosiah 2:17); Matt. 25:44–45). Hun så sig om for at finde tjenesteprojekter, og opdagede at hendes hjerte folte sig tiltrukket af de ensomme i hendes samfund, dem der sjældent ler. Og hun begyndte at lægge en plan for at opløfte disse mennesker – især dem der var på institution.

Medlemmerne i Almadás første gren, i Setubal gren og i Costa da Caparica gren blev begejstrede for hendes plan. De samlede hver aften i adskillige uger de unge mennesker og hjælpeforeningsøstrene fra de tre grene for at øve folkesange og danse, enaktere og oplæsning af digte.

Gruppen opførte deres premieforestilling for 50 ældre menne-

sker på et lokalt plejehjem. Gruppen forsøgte at vise deres glæde ved at efterleve evangeliet gennem deres begejstring for at optræde. Ved forestillingens afslutning sad mange af tilskuerne med tårer i øjnene. Og de optrædende følte en gnist af den kærlighed og det venskab som var opstået mellem dem og disse mennesker i nød. „Jeg vil ikke bytte den aften for alt i verden,“ sagde en af de unge.

Glæden ved at hjælpe mennesker udenfor deres egen kreds har virket smittende i Sebotal distriktet. Der er allerede et andet projekt under opsejling, hvor flere grene sammen øver på en forestilling som skal opføres på et børnehjem for forældrelose.

Forståelse for sin næste

I nogle europæiske lande kaldes kirken negativt for en sekt eller en yderliggående religion. Dette stempel har vakt problemer for missionærer såvel som for kirkeens medlemmer. Men de negative meninger om kirken kommer i reglen fra mennesker som faktisk ikke kender noget til sidste dages hellige, siger bror Alain Marie, der er PR-leder for Vesteuropa. „De som kender os, beundrer os for det vi er og fordi vi er engagerede kristne.“ Når sidste dages hellige tager del i samfundstjeneste, så hjælper de andre til at værdsætte kirken mere.

Men kirkeens medlemmer trænger også til at forstå de andre. Ønsket om at lære andre udenfor kirken at kende, var den væsentligste årsag til at bror Gerard Giraud-Carrier begyndte at tjene sit sam-

Søster Gerda Jensen sammen med skolebørn fra Ålborg.

fund. Bror Giraud-Carrier havde allerede nok at gøre, for han var regionalrepræsentant for Brüssel, Nice og Paris regionen. Men så blev han valgt som rådmænd i Lagny i Frankrig for fire år siden. De erfaringer han får, lærer ham bedre at værdsætte medmennesker, som ikke er medlemmer af kirken. „Her får jeg lejlighed til at udvide min forståelse for andre,“ forklarer han.

Bror Giraud-Carrier holder ikke sine religiøse forpligtelser hemmelige. „Alle i rådet ved at jeg er sidste dages hellig, og de ved at jeg går i kirke hver søndag.“ Han synes også at evangeliets principper hjælper ham til at udføre sit arbejde mere effektivt – også sit arbejde i det offentlige og skolekommissioner. „Jeg beder en bøn før jeg går til rådsmøder,“ forklarer han. „Når jeg fornemmer at jeg bør gribe ind i en hed diskussion, så rækker jeg hånden op og beder om lov til at sige noget. Jeg bliver altid overrasket over at jeg får ro og at der bliver lyttet til mig. De andre bliver ofte også rolige, og selv om de ikke er enige med mig, så tager diskussionen en anden retning.“

Det er et ulønnet job at sidde i

byrådet, og bror Giraud-Carrier nyder den tilfredsstillende det er at tjene sit samfund. Men hvad der er lige så vigtigt, siger han, er at „det hjælper mig til større næstekærlighed, til at værdsætte min næste mere, også selv om vi har forskellige meninger eller de opfører sig på en måde der irriterer mig“.

Gør det svage stærkt

En ung mand styrter med sin slæde i sneen. Hans venner kommer løbende og tilbyder deres hjælp. Han vinker med arme og ben, der er helt overdækket med

sne, og ler: „Nej, nej, jeg elsker sneen!“ Han er sammen med en flok begejstrede unge mennesker fra Rexburg i Idaho. De er sammen til en udendørsaktivitet, hvor de kører snemobil, står på ski, rider, fisker gennem isen, dykker eller og står på vandski.

Men det er ikke nogen almindelig forsamling. De fleste af dem lider under store handicaps – rygskader, lammelser, døvhed eller blindhed. De er med i en udendørs sammenslutning for handicappede i Ricks (Ricks Outdoor

Cooperative Handicapped Association) – hvor de har et program, som bror Steve Anderson påbegyndte i 1984. Steve ved af erfaring hvordan det er at skulle klare udfordringerne ved at være fysisk handicappet. Han lider selv af en alvorlig spastisk lammelse. Da han havde taget sin masters degree i social psykologi, opdagede han hvor svært det var at få nogen til at ansætte ham. Til sidst gik han til to af sine tidligere professorer ved Ricks College i Idaho, som ejes af kirken. De gik med til at han under deres tilsyn måtte skabe et aktivitetsprogram for handicappede elever ved Ricks og fra Upper Snake River Valley i Idaho.

Ved hjælp af dette program kan mennesker, som er bundet til deres kørestole, nu deltage i bowling på en bane som er specielt indrettet til dem. De, der har besvær med at bruge deres ben, kan stå på ski, på en speciel slags ski, hvor de kan sidde ned. „Et handicap ned-sætter ikke ønsket om at deltage i fritidsforholdelser,“ siger Steve. „Vi hjælper mennesker til at overvinde deres naturlige tilbageholdenhed.“

Der er studenter ved Ricks College som frivilligt melder sig til at ledsage de handicappede på campingture, konkurrencer på floden og skiture, for at hjælpe til. „Både handicappede og ikke-handicappede giver deres bidrag, når de mødes ånd til ånd,“ siger Steve.

Steve elsker Hopi indianernes historie om en stor fugl der faldt ned fra himlen, og var for svag til at flyve. Men efterhånden som fuglen fik samlet kræfter, strakte den sine vinger og en dag begyndte den at flyve. Den fløj så smukt og yndefuldt at selv stenene græd af glæde.

Steve betragter det som et mirakel at det er lykkedes for ham og hans venner at strække deres vinger og begynde at flyve. „Vor Fader i Himlen har lovet at gøre det svage stærkt,“ siger Steve. „Vort håb ligger i dette løfte.“

En inspiration til at hjælpe

En dag læste søster Maria Willem fra Antwerpen distriktet i Belgien om et kursus i at hjælpe ældre mennesker. Hun havde tilsluttet sig kirken nogle år før og hun havde gentagne gange følt sig inspireret af tanken om at yde barmhjertighedstjeneste, sådan som vi lærer det i hjælpeforeningens lektier. I hendes patriarkalske velsignelse blev denne form for tjenesteydelser også understreget.

Hun fulgte inspirationen og tog kurset. Lige siden har hun arbejdet aktivt med de ældre i nabola-

get. Hun passer dem, gør rent i deres hjem og ind imellem laver hun mad og går i byen for dem. Når hun er færdig med arbejdet sætter hun sig ned og snakker med dem. Hendes største mål er at glæde dem. Hun prøver på ikke at være en slags „mor“ for dem, men at vise respekt for deres erfaringer i livet. „Man kan tale med ældre mennesker om ting som man ikke kan tale med hvem som helst om,“ siger søster Willems. Hun betragter det som en velsignelse at hun kan komme sammen med dem.

Men sådanne tjenesteydelser medfører deres sorger. „Når en ven, man har passet og interesseret sig for, går hen og dør, så efterlader det altid en tom plads. Når man kommer til at holde af et menneske, er det svært at skulle sige farvel.“

Da søster Willems for nylig læste i børnehavens lektiehæfte, støttede hun på nogle eksempler på tegnsprog. Det først hun lærte var „jeg elsker dig“. Hun opdagede at der som hun lærte tegnsprog, så kunne hun hjælpe en dame og hendes bror, som boede i nærheden. De hørte begge meget dårligt. Nu har hun taget et kursus i tegnsprog og håber derved at kunne hjælpe mange mennesker som har problemer med hørelsen. Søster Willems er så taknemmelig fordi kirken har hjulpet hende til at få øje på sine muligheder for at yde barmhjertighedstjeneste omkring sig.

„Hvorfor gør kirken ikke noget mere?“

Ind imellem sker det at kirken reagerer på et verdensproblem, som nu i 1985 da vi fastede for at skaffe penge til de sultne i Afrika. Men mange spekulerer på hvorfor kirken ikke oftere gør noget og bruger den store menneskereserve den har.

Kirken bruger størstedelen af sine ressourcer til at imødekomme det fundamentale behov for at

missionere. Denne mission har tre sider: 1) at forkynde evangeliet, 2) at forløse de døde og 3) at fuldkommengøre de hellige. Kirken skal oplære missionærer, bygge templer og undervise et stigende antal nyomvendte, og derfor overlader den ansvaret for at løse de mange samfundsproblemer til os medlemmer. „Vi tror at dersom vi gjorde det anderledes

... så ville kirken afvige fra sin fundamentale mission,“ sagde præsident Spencer W. Kimball. (Tale til regionalrepræsentanter, 31. marts 1978).

Vi kan se visdommen i denne filosofi i Herrens lignelse om den barmhjertige samaritaner: Manden, som lå halvdød ved vejen til Jeriko, havde brug for øjeblikkelig hjælp. Kunne han få den fornødne hjælp hvis den var blevet overladt til en barmhjertighedsorganisation eller en socialtjeneste? Nej. Han havde brug for øjeblikkelig hjælp af den slags man giver sin næste – en hjælp der kun kunne ydes af et enkelt menneske der kom forbi på vejen. Det var en ensom samaritaner der reddede mandens liv, fordi han var villig til at hjælpe, uden hensyn til religionsforskelle (se Luk. 10:30–36). Herren tydeliggjorde lektien i lignelsen for sine disciple da han sagde: „Gå du hen og gør ligeså!“ (Luk. 10:37).

Mange af verdens problemer kan bedst og mest effektivt løses på lignende måde – ved at nabo hjælper nabo, ved at hjælpe udenfor familiekredsen og udover kirkeproblemer. Selv de største problemer kunne lindres, hvis de som følger Kristus ville se sig omkring og få øje på de mennesker som har brug for hjælp, og hjælpe dem.

RETNINGSLINER FOR AT HJÆLPE

I september 1968 gav Det øverste Præsidentskab kirkens medlemmer en opfordring til at hjælpe mennesker i nød, og gav samtidig et par advarsler. De er blevet klassiske, når der er tale om samfundstjeneste:

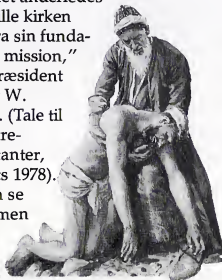
„På grund af de voksende ansvar kirken får rundt omkring i verden er det ikke tilrådeligt at kirken søger svar på alle de mange forskellige og indviklede strids spørgsmål, der kommer af de enorme problemer som forekommer i mange af de samfund hvor medlemmerne bor.

Vi vil gerne kraftigt tilskynde vore medlemmer til at gøre deres borgerligt og påtage sig deres ansvar som individuelle borgere, ved at søge løsninger til de problemer som findes i vore byer og samfund.

Med den vidt omspændende mission vi udøver for menneskeheden, kan kirkens medlemmer ikke bare ignorere de mange praktiske problemer der kræves løst, hvis vore familier skal kunne leve i omgivelser hvor åndelighed sidder i højsædet.

Der hvor sådanne praktiske problemer kun kan løses i samarbejde med menneske uden for vores tro, bør medlemmerne ikke holde sig tilbage fra at gøre deres del, men deltage i og lede arbejdet hvor de kan yde et personligt bidrag i sager som stemmer overens med kirkens standarder.

Enkeltmedlemmer kan naturligvis ikke repræsentere kirken eller holde kirken forpligtet, men de bør alligevel, virke med iver for en god sag' ved at anvende Jesu Kristi evangeliums principper som deres stadige vejleder.“ (Den danske Stjerne, okt. 1978, s. 162–63).

For mange år siden sagde en stor pioner apostel, Heber C. Kimball: „Hvis du skal kunne imødegå kommende vanskeligheder er det nødvendigt at du selv har kundskab om sandhedens værk. . . hvis ikke, kan du ikke stå fast. Tiden vil komme hvor ingen mand eller kvinde vil kunne leve ved et lånt lys. Alle må hver især selv oplyse deres vej” (Orson F. Whitney: *Life of Heber C. Kimball*, s. 450. Bookcraft, Salt Lake City, 1945).

Jeg begyndte at vurdere mit vidnesbyrd da jeg var 18-19 år da jeg blev indskrevet på University of Utah for at studere. Jeg ønskede ikke at tro på evangeliet, blot fordi min mor og far sagde at det var sandt. Jeg ville vide det for mig selv. Jeg havde brug for mit eget lys. Jeg gik ikke i gang med at udfordre evangeliet, men ville hellere finde ud af sandheden for mig selv.

Jeg var videnskabelig student ved universitetet, og jeg havde hørt folk sige at videnskab og religion er uforeneligt, at ingen med en ordentlig uddannelse også kunne have et vidnesbyrd om evangeliet. Men jeg op-

dagede at det ikke er sandt. Da jeg som ung bestræbte mig på at få mit eget vidnesbyrd, samtidig med at jeg ville være videnskabsmand, jublede jeg da jeg fandt ud af hvor godt videnskab og religion passer sammen. Jeg vil gerne videregive noget af det som viser hvor godt det passer sammen.

Religiøs sandhed og „videnskabelige metoder“

Nogle mennesker siger at videnskab kun handler om det man kan tage og føle på, synlige masser som kan måles eller aflæses på instrumenter eller tælles elektronisk. Disse kritikere hævder at religion ikke er så pålidelig, fordi det handler om tro og åbenbaringer, som ikke er håndgribelige eller kan måles. Men det er ikke rigtigt at skelne på den måde.

Jeg skrev for eksempel min doktorafhandling ved University of California i Berkeley om indbyrdes reaktioner af forskellige partikler i atomkernen. Jeg har aldrig

DET USETE

Don Lind

Da jeg som ung kommende videnskabsmand søgte at få mit eget vidnesbyrd, blev jeg lykkelig da jeg fandt ud af, hvor godt videnskab og religion passer sammen.

set en sådan partikel. Jeg kunne heller ikke røre ved dem. Og alligevel udgav jeg en videnskabelig artikel om dem.

Vi lærer om induktanser, om magnetfelter og elektrisk kapacitans. Har nogen af jer set en induktans eller et magnetfelt eller elektrisk kapacitans? Nej. Vi kan kun måle deres virkninger. Således arbejder videnskabsmænd med det uhåndgribelige, og de gør det uden at føle sig pinligt berørt rent intellektuelt.

Den videnskabelige måde at opdage sandheden på, går ud på at glemme fordomme og nå nogle mål i forhold til de tilgængelige oplysninger. Denne metode kan også anvendes når man skal lære om evangeliet. Herren har givet os flere eksempler på hvordan denne metode anvendes. Om tiende har han sagt: „Bring hele tiende til forrådshuset . . . sæt mig på prøve dermed . . . om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål” (Mal. 3:10). Det er et eksperiment. Mange mennesker har vidnet om at de har forsøgt eksperimentet og at det virker.

Alma talte også om at „prøve mine ord” (Alma 32:27). Derpå sammenligner han ordet med et sædekorn som vil lade os vide at budskabet er godt, dersom vi vil vande og nære det med tro.

Frelseren gav et andet eksempel. Han sagde at dersom vi ønsker at vide om læren er sand og kommer fra Faderen må vi „gøre hans vilje”. Og så lover han at vi „skal erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget” (Joh. 7:17). Det ligner den metode som videnskaben benytter – ganske enkelt bedømme ud fra fakta.

Videnskab og tro

Nogle siger at videnskab ikke har noget med tro at gøre. Men det er beviseligt usandt. I det syttende århundrede opfandt den italienske astronom Galilæi et teleskop, hvormed han kunne se længere ind i himlene end noget menneske før havde kunnet. Han lagde mærke til at månen ikke var en glat klode der udsendte sit eget lys. Der var derimod bjerge og dale på den, og lyset man så var kun en afspejling. Galilæi var enig med Kopernikus i at jorden bevæger sig rundt om solen og ikke er universets centrum, hvorom alt andet drejer sig.

Da disse observationer ikke stemte overens med Aristoteles' lære og den katolske kirkes tro, måtte Galilæi

igennem en lang retssag og blev straffet for sin tro. Men han mistede aldrig troen på sine opdagelser. Hans tillid til det han havde fundet ligner meget den tillid som vi kalder tro.

Puslebrikker

Videnskab og religion harmonerer selvfølgelig ikke helt. Der er for eksempel visse uoverensstemmelser med hensyn til udviklingsteorien. I 1 Mosebog, Moses' og Abrahams Bog står der at Gud skabte verden, at han havde et formål med at gøre det og at mennesket er en meget vigtig del i dette. Men disse skriftsteder er ikke en håndbog i hvordan Gud skabte verdenerne. De fortæller blot at han gjorde det. En dag vil han lade os vide hvordan han gjorde det. Videnskaben danner deres teorier om hvordan, men det behøver vi ikke strides om, når blot vi husker hvad Herren har fortalt os og hvad han ikke har fortalt.

Jeg tror på at Herren vil opfylde alle de profetier og forudsigelser han har givet om disse ting, når tiden er inde, sådan som han har sagt at det vil ske. Hvis vi havde øjne til at se det, så ville vi i virkeligheden kunne se mange af disse ting ske i vore dage.

Da jeg var barn lagde vi et kæmpe puslespil hver jul – det tog os en uge at gøre det færdigt. Der var tusindvis af små bitte brikker, der så ens ud. Hver brik passede kun et sted, og vi kunne kun gøre billedet færdigt hvis vi lagde hver eneste brik på rette sted. Når Herren tillader videnskabsmændene at finde alle brikkerne, og åbenbarer hvor de passer ind i hans plan, så vil det „billede” som videnskabsmændene lægger og det „billede” som Gud har lavet blive det samme.

Det er således jeg er kommet til at se Herrens plan for mig. Vi må holde op med at bekymre os om alle de små brikker, og i stedet forsøge at få hele billedet til at passe sammen ved at holde os det endelige resultat for øje. Herren ved hvor de forskellige brikker skal være og hvordan de passer ind i hans plan. Enhver kan hjælpe til ved at sætte sig selv – en kompliceret og vigtig brik i puslespillet – på den rette plads. □

Uddrag af Kathleen Maugh Linds bog: Don Lind, Mormon Astronaut, (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1985), s. 15–26. Anvendt med tilladelse.

DET ARONSKE PRÆSTEDØMME

Ældste Boyd K. Packer
De tolv Kvorum

Jeg vil gerne fortælle jer om den usynlige magt i det aronske præstedømme. En dreng på 12 år er gammel nok til at lære om det. Mens I vokser op, bør I lære denne vejledende og beskyttende magt godt at kende. Der er nogle som tror at med mindre magt er synlig, så kan den ikke være virkelig. Jeg tror jeg kan overbevise jer om noget andet. Kan I huske da I i dumhed

satte fingrene ind i lyskontakten. (I USA er strømstyrken kun 110 volt. OA). Selv om I ikke helt præcis så hvad der skete, så har I helt sikkert følt det!

Ingen har nogen sinde set elektricitet, end ikke en videnskabsmand med de fineste instrumenter. De har imidlertid mærket den, ligesom Jer. Og vi kan måle den, kontrollere den, producere lys, varme og kraft med den. Der er ingen der tvivler på at den er virkelig, bare fordi man ikke kan se den.

Selv om I ikke kan se præstedømmets magt, så kan I føle den, og I kan se dens resultater. Præstedømmet kan være en vejledende og beskyttende magt i jeres liv. Lad mig give jer et eksempel.

Da præsidet Wilford Woodruff havde tilsluttet sig kirken ønskede han at udføre en mission.

„Jeg var blot lærer,“ skrev han, „og det er ikke en lærers embede at drage udenlands og forkynde. Jeg vovede ikke at fortælle nogen af kirkens autoriteter at jeg ønskede at prædike, da de kunne tro at jeg søgte et embede“ (*Leaves from My Journal*, s. 8. Juvenile Instructor Office, Salt Lake City, 1882).

Han bad til Herren, og uden at afsløre sit ønske overfor nogen andre blev han ordineret til præst og sendt ud på en mission til Arkansas territoriet.

Han og hans kammerat kæmpede sig gennem 160 km alligatorfyldte sumpe, våde, mudrede og trætte. Bror Woodruff oparbejdede en skarp smerte i sit ene knæ og kunne ikke gå længere. Hans kammerat efterlod ham på en træstamme og gik hjem. Bror Woodruff knælede ned i muddret og bad om hjælp. Han blev helbredt og fortsatte sin mission alene.

Tre dage senere ankom han til Memphis, Tennessee, træt og sulten og meget snavset. Han gik hen til den største kro og bad om noget at spise og et sted at sove, selv om han ikke havde penge til at betale nogen af delene.

Da kroværten fandt ud af at han var prædikant, lo han og besluttede sig til at lave sjov med ham. Han tilbød bror Woodruff et måltid mad, hvis han ville prædike for hans venner.

Et stort publikum af rige fornemme mennesker fra Memphis samlede sig og morede sig godt over denne mudderplettede missionær.

Ingen ville synge eller bede, så bror Woodruff gjorde begge dele. Han knælede ned foran dem og bad indtrængende Herren om han måtte have hans ånd med sig og at vise ham disse menneskers hjerter. Og Ånden kom! Bror Woodruff forkyndte med stor kraft. Det lyk-

kedes ham at afsløre de hemmelige gerninger hos dem, som var kommet for at latterliggøre ham.

Da han var færdig, var der ingen der lo ad denne ydmyge præstedømmebærer. Han blev derefter behandlet venligt. (*Leaves from My Journal*, s. 16-18).

Han stod under den vejledende og beskyttende magt i det aronske præstedømme, som han havde. Den samme magt kan I også have.

Lad mig undervise jer i noget meget fundamentalt om det aronske præstedømme.

Det „kaldes aronske præstedømme, fordi det blev overdraget Aron og hans sød i alle slægtled“ (L&P 107:13).

Det aronske præstedømme har også andre navne. Lad mig nævne dem og fortælle jer hvad de betyder.

For det første kaldes det aronske præstedømme af og til for det mindre præstedømme.

„Det kaldes det mindre præstedømme, fordi det er et tillæg til det større eller melkisedekske, og har ret til at bestynde i de ydre forordninger“ (L&P 107:14).

Det betyder at det højere præstedømme, det melkisedekske præstedømme, altid præsiderer over det aronske, eller det mindre præstedømme. Aron var højpræsten eller den præsiderende præst i det aronske præstedømme, men Moses præsiderede over Aron, fordi Moses havde det melkisedekske præstedømme.

Den kendsgerning at det kaldes det mindre præstedømme, forhindrer slet ikke det aronske præstedømmes betydning. Herren sagde at det er et „nødvendigt“ . . . tillæg til det højere præstedømme“ (se L&P 84:29). Enhver, som har det højere præstedømme, bør føle sig meget bæret ved at udføre det aronske præstedømmes ordnanser, for disse ordnanser har en stor åndelig betydning.

Som medlem af De tolv apostles Kvorum har jeg omdelt nadveren, og jeg forsikrer jer om, at jeg har følt mig mere bæret og ydmyg end jeg kan udtrykke med ord, ved at udføre hvad nogle måske betragter som rutineopgaver.

Det aronske præstedømme omtales som det forberedende præstedømme. Det er også en passende titel, eftersom det aronske præstedømme forbereder unge mænd til at få det højere præstedømme, til en mission og til tempelægteskab.

Jeg synes at det er meget symbolsk at Johannes Døber, en præst i det aronske præstedømme, forberedte Herrens komme i fordums tid. Han kom også for at gengive det aronske præstedømme til profeten Joseph

Smith og Oliver Cowdery som forberedelse til det højere præstedømme. Herren selv har sagt at: "... der ikke (er) fremstået nogen større end Johannes Døber" (Matt. 11:11).

Det ville være godt for jer at lægge mærke til jeres fædre og jeres ledere, og studere hvordan det melkise-dekske præstedømme fungerer. I forbereder jer til at slutte jer til ældsterne, halvfjerdserne, højpræsterne og patriarkerne og til at blive missionærer, kvorumsledere, medlemmer af biskopråd, stavsledere og familiefædre.

Nogle få af jer, som for tiden er diakoner, lærere og præster, vil en dag sidde som apostle og profeter og præsidere over kirken. *Det er nødvendigt at I er beredte.*

Det er virkelig helt rigtigt at kalde det aronske præstedømme for det forberedende præstedømme.

Lad mig lære jer lidt om nogle vigtige præstedømmeprincipper. Når I modtager det aronske præstedømme, modtager I det fuldstændigt. Der findes 3 forskellige myndigheder i jeres præstedømme. I bør forstå hvad det er for nogle.

For det første er det selve præstedømmet. Da I blev ordineret fik I den fulde myndighed til at udføre ordinationer og besidde magten i det aronske præstedømme.

Dernæst findes der embeder i præstedømmet. Hvert

embede har forskellige privilegier. De tre af dem - diakon, lærer og præst - kan overdrages jer i alderen fra 12 til 19 år. Det fjerde embede som biskop kan I få når I er modne og værdige til også at blive højpræster.

Diakonen våger over kirken som en fast tjener (se L&P 84:111; 20:57-59). Kvorummet består af 12 diakoner (se L&P 107:85).

Læreren skal „bestandigt ... våge over menigheden ... være hos medlemmerne og styrke dem“ (L&P 20:53). Lærernes kvorum tæller 24 lærere (se L&P 107:86).

Præsten skal „prædike, lære, forklare, formane, døbe og forrette ved uddelingen af den hellige nadver ... (og) besøge medlemmerne i hjemmene“ (L&P 20:46-47). Præsternes kvorum tæller 48 præster. Biskoppen er præsident over præsternes kvorum (se L&P 107:87-88).

I vil altid sidde i et af disse embeder. Når I modtager det næste højere embede, bevarer I stadig myndigheden som I fik i det første. Når I f.eks. bliver præster, har I stadig myndighed til at gøre alt det I gjorde som diakon og lærer. Selv når I modtager det højere præstedømme bevarer I al myndigheden i det mindre præstedømme og kan fungere deri.

Afdøde ældste LeGrand Richards, som var kirkens præsiderende biskop i 14 år, sagde ofte: „Jeg er blot en voksen diakon.“

Der er ikke åbenbaret en bestemt ordlyd i forbindelse med ordinationer. Det omfatter at overdrage præstedømmet, indsætte i et embede og en særlig velsignelse.

Embederne hører til præstedømmet, men præstedømmet er større end et hvilket som helst embede i præstedømmet.

I får tildelt præstedømmet for evigt, med mindre I gennem overtrædelser gør jer uværdige til at have det.

Når vi er aktive og trofaste, begynder vi at forstå præstedømmets magt. I vil få en anden slags myndighed, hvis I indsættes som kvorumspræsident. Så får I overdraget myndighedsnøglerne til dette præsidentskab.

I får tildelt præstedømmet og det embede I vil sidde i (diakon, lærer eller præst) ved ordination. I får tildelt nøglerne til at præsidere ved en indsættelse.

Når I bliver diakon kan jeres far ordinere jer, hvilket han normalt bør gøre. Eller også kan en anden, som har det rette præstedømme, gøre det.

Hvis I kaldes til at være præsident for jeres kvorum,

vil jeres biskopråd indsætte jer. I kan kun modtage præsidetskabet's nøgler fra en som selv har modtaget dem.

Hvis jeres far ikke sidder i biskoprådet har han ikke disse nøgler. Præsidentskabets nøgler er midlertidige, mens præstedømmet og embederne heri er permanente.

Endnu et punkt: I kan kun få overdraget præstedømmet af en der har myndighed og „som er kirken bekendt“ (L&P 42:11).

Præstedømmet kan ikke overdrages som et diplom. I kan ikke få det som et certifikat. Det kan ikke sendes jer som et budskab eller et brev. I kan kun få det gennem retmæssig ordination. Et bemyndiget medlem af præstedømmet er nødt til at være til stede, så han kan lægge sine hænder på jeres hoved og ordinere jer.

Det er en af årsagerne til at generalautoriteterne rejser så meget – det er dem der overdrager præstedømmets myndighedsnøgler. Enhver stavspræsident overalt i verden har modtaget sin myndighed af en af de præsiderende brødre i kirken. Der er aldrig sket nogen undtagelse fra denne regel.

Glem ikke at præstedømmet er meget, meget

dyrebart for Herren. Han er meget omhyggelig med hvordan det overdrages og til hvem. Det bliver aldrig gjort i hemmelighed.

Jeg har fortalt jer, hvordan I får overdraget *myndigheden*. Men hvor meget *magt* I vil modtage, afhænger af hvordan I benytter denne hellige, usynlige gave.

I får overdraget myndigheden gennem ordination, mens I får magten gennem lydighed og værdighed.

Lad mig fortælle jer hvordan en af vore sønner lærte lydighed. Da han var i diakonaleren skulle vi besøge hans bedstefar i Wyoming. Min søn ville så gerne begynde at træne en hest han havde fået. Den havde løbet frit omkring på markerne.

Det tog næsten hele dage at få de vilde heste ind i indelukket og siden binde min søns hest med en grime og et reb.

Jeg fortalte ham at hans hest skulle stå bundet der, indtil den var blevet rolig og havde vænnet sig til sine nye omgivelser. Han kunne tale til den, røre forsigtigt ved den, men han måtte under ingen omstændigheder løse den.

Endelig kunne vi gå ind til aftensmaden. Han spiste hurtigt og skyndte sig ud for at se til sin hest. Inden længe hørte jeg ham råbe, og vidste hvad der var sket. Han havde løst sin hest. Idet hesten fjernede sig fra ham, gjorde han instinktivt noget, som jeg havde fortalt ham at han aldrig, aldrig måtte. Han snørede rebet om sit håndled for at holde bedre fast.

Idet jeg kom løbende fra huset så jeg hesten løbe forbi. Min søn kunne ikke frigøre sig fra rebet. Han løb afsted med nogle kæmpeskridt i sit forsøg på at holde trit med den galloperende hest. Og så faldt han. Hvis hesten var drejet mod højre, ville han være blevet trukket ud gennem porten, ud på marken, og det ville sikkert have kostet ham livet. Men hesten drejede til venstre og stoppede et øjeblik i et hjørne, netop længe nok til at jeg kunne snøre rebet rundt om en pæl og få min søn fri.

Derefter talte far og søn sammen! „Min dreng, hvis du nogen sinde skal kunne styre den hest, så må du lære at bruge noget andet end dine muskler. Hesten er større og stærkere end dig, og det vil den altid være. En dag vil du måske kunne ride på din hest, hvis du lærer den at adlyde. Men det er en lektie, som du først selv må lære.“ Han havde lært en yderst værdifuld lektie.

To somre senere besøgte vi igen gården for at se til hans hest. Den havde løbet frit omkring hele vinteren

sammen med de vilde heste. Vi fandt den i en eng nede ved floden og jeg så til fra en bakke, mens min søn og hans søster forsigtigt nærmede sig engens udkant. Hestene løb nervøst væk. Så fløjtede han. Hans hest tøvede, forlod flokken og kom hen til ham.

Min søn havde lært at der findes en stor styrke i ting som ikke kan ses, sådanne usynlige ting som lydighed.

På samme måde som lydighed mod et princip gav ham magt til at træne sin hest, så har lydighed mod præstedømmet lært ham at kontrollere sig selv.

I vil gennem hele jeres liv tilhøre et kvorum i præstedømmet, og jeres brødre vil være en styrke og en støtte for jer.

Og hvad mere er - I vil få det privilegium at være en støtte for dem.

Meget af det, som jeg har fortalt jer om det aronske præstedømme, gælder også for det melkisedeiske præstedømme. Embedernes navne er forskellige og giver større myndighed, men principperne er de samme.

I får præstedømmets kraft, når I gør jeres pligt i de almindelige ting - overværer møderne, accepterer opgaver, læser i skrifterne og holder visdomsordet.

Præsident Woodruff sagde: „Jeg har rejst tusindvis af kilometer, jeg forkyndte evangeliet som præst, og ... Herren har opretholdt mig og åbenbaret sin magt, for at forsvare mit liv, i lige så høj grad hvad enten jeg sad i dette embede eller jeg var apostel. Herren opretholder enhver mand som har præstedømmet, hvad enten han er præst, ældste, halvtjers eller apostel, hvis han ærer sin kaldelse og gør sin pligt“ (*Millennial Star*, 28. sep. 1905, s. 610).

Johannes Døber gengav det aronske præstedømme med disse ord: „I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til englernes betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse“ (L&P 13).

I - vore diakoner, lærere og præster - har modtaget hellig myndighed. Må englene betjene jer og må præstedømmets magt tilflyde jer, vore elskede unge brødre, og jeres sønner i generationer fremover. Jeg bærer vidnesbyrd om at evangeliet er sandt, at der er store kræfter i præstedømmet - en vejledende, beskyttende magt for dem der har det aronske præstedømme. □

Fra en tale som blev holdt til præstedømmemødet ved oktoberkonferencen 1981.

